

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2021. gada 14. jūlijā*

Dempings – Dažu Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu imports – Starpposma pārbaude – Normālās vērtības aprēķināšana – Tirdzniecības izmaksas, administratīvie izdevumi un citas vispārējās izmaksas – Pārdošanas darījumi saistītu sabiedrību starpā – Parastas tirdzniecības operācijas – Viena ekonomiska vienība – Regulas (ES) 2016/1036 2. panta 3., 4. un 6. punkts – Eksporta cena – Korekcija – Funkcijas, kas ir līdzīgas tā aģenta funkcijām, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu – Regulas 2016/1036 2. panta 10. punkta i) apakšpunkts – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Citas metodes izmantošana nekā iepriekšējā izmeklēšanā – Regulas 2016/1036 11. panta 9. punkts – Tiesiskā palāvība – Tiesības uz aizstāvību

Lietā T-716/19

Interpipe Niko Tube LLC, Nikopole (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, Dņepra [Dnipro] (Ukraina),

ko pārstāv *B. Servais*, advokāts,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Němečková* un *G. Luengo*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atbilstoši LESD 263. pantam, ar ko ir lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2019/1295 (2019. gada 1. augusts), ar kuru pēc daļējas starpposma pārskatīšanas, kas veikta atbilstīgi Regulas (ES) 2016/1036 11. panta 3. punktam, groza Īstenošanas regulu (ES) 2018/1469, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu konkrētu Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam (OV 2019, L 204, 22. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *R. da Silva Passos* [*R. da Silva Passos*], tiesneši *L. Trišo* [*L. Truchot*] (referents) un *M. Sampols Pukuruļš* [*M. Sampol Pucurul*]

sekretāre: *E. Artemiu* [*E. Artemiou*], administratore,

* Tiesvedības valoda – angļu.

nemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 17. decembra tiesas sēdi,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītājas – *Interpipe Niko Tube LLC* un *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC* – ir divas saskaņā ar Ukrainas tiesībām dibinātas sabiedrības, kas ražo un eksportē bezšuvju cauruļvadus un caurules.
- 2 2005. gada 14. februārī Eiropas Kopienu Komisija, saņēmusi Eiropas Savienības Tērauda bezšuvju cauruļu ražošanas nozares aizsardzības komitejas sūdzību, uzsāka antidempinga procedūru, kas attiecās uz dažu Horvātijas, Rumānijas, Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs un tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 384/96 (1995. gada 22. decembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.), kura savukārt tika aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.; turpmāk tekstā – “pamatregula”)), un it īpaši saskaņā ar 5. pantu Regulā Nr. 384/96 (tagad – pamatregulas 5. pants), redakcijā, kas izriet no Padomes Regulas (EK) Nr. 461/2004 (2004. gada 8. marts), ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 384/96 un Regulu (EK) Nr. 2026/97 par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2004, L 77, 12. lpp.; turpmāk tekstā – “grozītā Regula Nr. 384/96”).
- 3 2006. gada 27. jūnijā Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 954/2006, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu dažu Horvātijas, Rumānijas, Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs un tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 2320/97 un Padomes Regulu (EK) Nr. 348/2000, pārtrauc starpposma un termiņa beigu pārskatīšanas attiecībā uz antidempinga maksājumiem par, *inter alia*, Krievijas un Rumānijas izcelsmes dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu un pārtrauc starpposma pārskatīšanas attiecībā uz antidempinga maksājumiem par dažu, *inter alia*, Krievijas un Rumānijas, Horvātijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV 2006, L 175, 4. lpp.).
- 4 Regulā Nr. 954/2006 Padome noteica antidempinga maksājuma likmi 25,1 % apmērā konkrētu dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, kurus ražoja *CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube* un *OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant* – divas saskaņā ar Ukrainas tiesībām dibinātas sabiedrības, tagad attiecīgi – *Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT)* un *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT)* (turpmāk tekstā kopā – “bijušās sabiedrības *Interpipe*”), kuru tiesību pārņēmējas ir prasītājas. Šajā regulā Padome uzskatīja, ka šīs sabiedrības ir “saistītas” ar divām pārdošanas sabiedrībām: Ukrainā reģistrētu *SPIG Interpipe* un Šveicē reģistrētu *Sepco SA*.
- 5 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 8. septembrī, bijušās sabiedrības *Interpipe* lūdza atcelt Regulu Nr. 954/2006, ciktāl tā attiecās uz tām.

- 6 2009. gada 10. marta spriedumā *Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*/Padome (T-249/06, turpmāk tekstā – “pirmais spriedums *Interpipe*”, EU:T:2009:62) Vispārējā tiesa, konstatējusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, atcēla Regulas Nr. 954/2006 1. pantu, ciktāl antidempinga maksājums, kas noteikts attiecīgo Ukrainas sabiedrību ražoto izstrādājumu importam uz Savienību, pārsniedza to, kas būtu piemērojams, ja nebūtu izdarīta eksporta, kurš tiek veikts par komisijas maksu, cenas korekcija grozītās Regulas Nr. 384/96 2. panta 10. punkta i) apakšpunkta (tagad – pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunkts) izpratnē, ja pārdošanas darījumi būtu notikuši ar Šveices sabiedrības *Sepco* starpniecību. No šā sprieduma 178. punkta izriet, ka gadījumā, ja tiek konstatēts, ka uzdevumus, kuri parasti ietilpst iekšējās pārdošanas nodaļas pienākumos, ražotājs uztic savu preču izplatīšanas sabiedrībai, kuru tas kontrolē ekonomiskā ziņā un ar kuru tas veido vienu ekonomisko vienību, ir pamatoti, ka Padome un Komisija pamatojas uz cenām, ko ir samaksājis pirmais no izplatītājas meitassabiedrības neatkarīgais pircējs, neizdarot korekciju saistībā ar komisijas maksu. Pēc Vispārējās tiesas domām, *Sepco* varēja tikt uzskatīta par bijušo sabiedrību *Interpipe* iekšējās pārdošanas nodaļu, tādējādi iestādēm nebija jāizdara nekāda tās piemēroto cenu korekcija. Pārējā daļā Vispārējā tiesa prasību noraidīja.
- 7 Ar 2012. gada 16. februāra spriedumu Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP* (C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78) Tiesa noraidīja Padomes un Komisijas apelācijas sūdzības, kuras tās iesniedza par pirmo spriedumu *Interpipe*.
- 8 Padome izpildīja pirmo spriedumu *Interpipe*, pieņemot Īstenošanas regulu (ES) Nr. 540/2012 (2012. gada 21. jūnijs), ar ko groza Regulu Nr. 954/2006 (OV 2012, L 165, 1. lpp.). Saskaņā ar šīs īstenošanas regulas 11.–14. apsvērumu dempinga starpība tika pārrēķināta, neveicot ar saistītās sabiedrības starpniecību notikušajiem pārdošanas darījumiem eksporta cenu korekciju attiecībā uz komisijas maksu saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009, ar ko starplaikā tika aizstāta grozītā Regula Nr. 384/96, 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu (tagad – pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunkts). Prasītājam piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika noteikta 17,7 % apmērā.
- 9 Regulā Nr. 954/2006, kas grozīta ar Īstenošanas regulu Nr. 540/2012, paredzētie antidempinga pasākumi tika atstāti spēkā vēl uz pieciem gadiem saskaņā ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 585/2012 (2012. gada 26. jūnijs), ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas, ievērojot Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktu, nosaka galīgo antidempinga maksājumu konkrētu Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam un izbeidz termiņbeigu pārskatīšanas procedūru attiecībā uz konkrētu Horvātijas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV 2012, L 174, 5. lpp.). Padome uzskatīja, ka prasītājas turpināja strādāt kopā ar diviem saistītiem tirgotājiem, kas reģistrēti Ukrainā un Šveicē (skat. šā sprieduma 4. punktu) un kas tagad tiek saukti par *LLC Interpipe Ukraine* (turpmāk tekstā – “*IPU*”) un *Interpipe Europe SA* (turpmāk tekstā – “*IPE*”). Prasītājam piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika noteikta 17,7 % apmērā.
- 10 Pēc starpposma pārskatīšanas, kas tika veikta pēc prasītāju pieprasījuma saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 11. panta 3. punktu (tagad – pamatregulas 11. panta 3. punkts) (turpmāk tekstā – “starpposma pārskatīšana par periodu, kas beidzās 2012. gadā”), Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 795/2012 (2012. gada 28. augusts), ar ko groza Īstenošanas regulu Nr. 585/2012 (OV 2012, L 238, 1. lpp.), kurā tām piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika samazināta līdz 13,8 %.

- 11 2017. gada 4. jūlijā Komisija *Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu par to antidempinga pasākumu termiņbeigu pārskatīšanas sākšanu, kuri piemērojami konkrētu Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam (OV 2017, C 214, 9. lpp.). Pārskatīšana, uz kuru attiecās šis paziņojums (turpmāk tekstā – “galīgā pārskatīšana par periodu, kas beidzās 2018. gadā”), bija balstīta uz pamatregulas 11. panta 2. punktu.
- 12 2018. gada 7. maijā Komisija *Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu par daļējas starpposma pārskatīšanas sākšanu attiecībā uz antidempinga pasākumiem, kas piemērojami cita starpā Ukrainas izcelsmes konkrētu bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam (OV 2018, C 159, 18. lpp.). Šajā paziņojumā minētā pārskatīšana (turpmāk tekstā – “starpposma pārskatīšana par periodu, kas beidzās 2019. gadā”), kura tika veikta pēc prasītāju pieprasījuma saskaņā ar pamatregulas 11. panta 3. punktu, attiecās tikai uz tām pārņemto dempingu.
- 13 2018. gada 13. jūlijā Komisija nosūtīja prasītājam vispārēju informatīvu dokumentu saistībā ar galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, saskaņā ar pamatregulas 20. pantu, kurā tās tika informētas, ka, lai noteiktu pārdošanas izmaksas, administratīvos izdevumus un citas vispārējās izmaksas (turpmāk tekstā – “PAV izdevumi”), kas ir vajadzīgas normālās vērtības aprēķināšanai saskaņā ar pamatregulas 2. panta 3. un 4. punktu, tā ņems vērā ne tikai PAV izdevumus saistībā ar attiecīgā ražojuma pārdošanas darījumiem, kurus prasītājas veica ar Ukrainā reģistrētiem neatkarīgiem pircējiem, jeb tiešajiem darījumiem, vai kurus tā veica ar *IPU* starpniecību, bet arī prasītāju PAV izdevumus saistībā ar attiecīgā ražojuma pārdevumiem *IPU*, kas tai radās, tos tālākpārdodot Ukrainā reģistrētiem neatkarīgiem pircējiem, izņemot šo ražojumu transportēšanas izmaksas.
- 14 Turklāt Komisija norādīja, ka prasītājas tagad eksportēja savus izstrādājumus uz Savienību, piesaistot ne tikai kā iepriekš *IPE*, bet arī citu saistītu sabiedrību – Vācijā reģistrētu sabiedrību *Interpipe Central Trade GmbH* (turpmāk tekstā – “*IPCT*”), kas uzskatāma par importētāju. Saskaņā ar pirmo spriedumu *Interpipe* Komisija nebija paredzējusi piemērot korekciju cenām, kuras *IPE* maksāja neatkarīgi pircēji, atbilstoši pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktam, savukārt tā norādīja uz tās nodomu ieviest korekciju saskaņā ar šīs regulas 2. panta 9. punktu izstrādājumiem, kurus *IPCT* pārdeva Savienībā.
- 15 Prasītājas 2018. gada 30. jūlija apsvērumos par 2018. gada 13. jūlija vispārējo informatīvo dokumentu apstrīdēja Komisijas veikto PAV izdevumu aprēķinu, apgalvodamas, ka paredzētā metode atšķiras no iepriekš izmantotās un tādējādi ir pretrunā pamatregulas 11. panta 9. punktam. Izmantojot šo apgalvoto jauno metodi, esot tikuši mākslīgi palielināti PAV izdevumi un tādējādi arī dempinga starpība.
- 16 Pēc galīgās pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2018. gadā, Komisija pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2018/1469 (2018. gada 1. oktobris), ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas atbilstīgi [...] Regulas (ES) 2016/1036 11. panta 2. punktam nosaka galīgo antidempinga maksājumu konkrētu Krievijas un Ukrainas izcelsmes dzelzs vai tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam (OV 2018, L 246, 20. lpp.). Attiecīgie antidempinga pasākumi tādējādi tika atstāti spēkā.
- 17 Īstenošanas regulas 2018/1469 82. un 83. apsvērumā Komisija norādīja, ka pēc visu elementu izvērtēšanas tā tika pieņēmusi prasītāju lūgumu, kas attiecās uz PAV izdevumu aprēķināšanu saistītu sabiedrību starpā.

- 18 Īstenošanas regulas 2018/1469 86. un 87. apsvērumā Komisija precizēja, ka tad, ja ražotājs eksportētājs attiecīgo ražojumu eksportēja neatkarīgiem pircējiem Savienībā ar *IFE* starpniecību, kas darbojās kā tirgotājs, eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 8. punktu noteica, pamatojoties uz cenām, kas faktiski ir samaksātas vai maksājamas par attiecīgo ražojumu, to pārdodot eksportam uz Savienību. Savukārt, ja ražotāji eksportētāji attiecīgo ražojumu eksportēja uz Savienību ar *IPCT* starpniecību, kas darbojās kā importētājs, eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 9. punktu noteica, pamatojoties uz cenu, par kādu importēto ražojumu pirmo reizi pārdeva tālāk neatkarīgiem pircējiem Savienībā, izdarot šajā tiesību normā atļautās korekcijas.
- 19 Prasītājām piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika noteikta 13,8 % apmērā.
- 20 Komisija 2019. gada 21. maijā saistībā ar starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, nosūtīja prasītājām vispārēju informatīvu dokumentu (turpmāk tekstā – “2019. gada VID”) saskaņā ar pamatregulas 20. pantu. Šajā dokumentā Komisija, pirmkārt, informēja [prasītājas], ka, aprēķinot PAV izdevumus, tika pieskaitītas izmaksas, kas tām radās, veicot pārdošanas darījumus ar *IPU*. Otrkārt, Komisija norādīja, ka, pēc tās domām, *IFE* un *IPCT* darbojās kā divi kanāli, kas ļāva eksportēt tos pašus ražojumus uz Savienību. Pamatojoties uz šo elementu, *IPU* koordinētājas lomu starp prasītājām, no vienas puses, un *IFE* un *IPCT*, no otras puses, līgumu īpatnībām, kuri noslēgti starp *IPU* un šīm divām sabiedrībām, kā arī to, ka *IFE* statūtos nebija noteikts ekskluzivitātes pienākums, izvēloties pārdodamo izstrādājumu piegādātājus, Komisija secināja, ka *IFE* vairs nav uzskatāma par iekšēju pārdošanas nodaļu, kas nodarbojas ar eksportu grupā, kurai pieder prasītājas (turpmāk tekstā – “grupa *Interpipe*”), un tādējādi, aprēķinot eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu, tai ir jāpiemēro korekcija cenām, kuras neatkarīgi pircēji Savienībā maksā *IFE*.
- 21 Prasītājas 2019. gada 4. jūnija apsvērumos par 2019. gada VID it īpaši apstrīdēja, pirmkārt, Komisijas veikto PAV izdevumu aprēķinu, apgalvojot, ka paredzētā metode atbilst agrāk piedāvātajai metode, no kuras, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, tā beigu beigās bija atteikusies. Otrkārt, tās apgalvoja, ka, piemērojot korekciju cenām, kuras *IFE* bija samaksājuši neatkarīgi pircēji, saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu, esot pārkāpts pirmajā spriedumā *Interpipe* noteiktais princips (skat. šā sprieduma 6. punktu). Tās uzsvēra, ka faktiskie apstākļi nebija mainījušies, lai arī tika nodibināta *IPCT*.
- 22 2019. gada 27. jūnijā Komisija nosūtīja prasītājām papildu informatīvo dokumentu, kurā tā pieņēma vairākus 2019. gada 4. jūnija apsvērumos izvirzītos argumentus, kas nav minēti šā sprieduma 21. punktā. Komisija piebilda, ka šie pēdējie minētie argumenti tika izvērtēti, bet tie tiks aplūkoti īstenošanas regulā, kas tiks publicēta vēlākais 2019. gada 6. augustā. Šajā papildu informatīvajā dokumentā Komisija paredzēja noteikt antidempinga maksājuma likmi 8,1 % apmērā.
- 23 Pēc starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2019. gadā, Komisija 2019. gada 1. augustā pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2019/1295, ar ko groza Īstenošanas regulu 2018/1469 (OV 2019, L 204, 22. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”), kurā prasītājām piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika noteikta 8,1 % apmērā.

- 24 Apstrīdētās regulas 32., 33. un 39.–42. apsvērumā Komisija noraidīja prasītāju argumentus, kas minēti šā sprieduma 21. punktā. Tā precizēja, ka, tā kā komerciālā informācija saistībā ar šo argumentu izklāstu un vērtējumu ir konfidenciāla, to noraidīšanas iemesli tika norādīti atsevišķā vēstulē, kas prasītājam tika nosūtīta 2019. gada 2. augustā (turpmāk tekstā – “2019. gada 2. augusta vēstule”).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 25 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 22. oktobrī, prasītājas cēla šo prasību.
- 26 Tiesvedības rakstveida daļa tika pabeigta 2020. gada 15. aprīlī.
- 27 Vēstulē, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2020. gada 26. aprīlī, prasītājas lūdza rīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 2. punktam.
- 28 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (septītā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu. Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros tā uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus, uz kuriem tiem bija jāsniedz rakstveida atbilde pirms tiesas sēdes, un pieprasīja Komisijai iesniegt dažus dokumentus. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.
- 29 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklauti 2020. gada 17. decembra tiesas sēdē.
- 30 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto regulu;
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 31 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
  - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 32 Prasītājas savas prasības pamatojumam ir izvirzījušas četrus pamatus.
- 33 Pirmais pamats attiecas uz to, ka normālās vērtības aprēķinā esot prettiesiski iekļauti PAV izdevumi, kas ir radušies prasītājam, veicot pārdošanas darījumus ar *IPU*. Šādi rīkojoties, Komisija esot pārkāpusi pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmo daļu, 4. punkta pirmo daļu un 6. punkta pirmo teikumu, kā arī 2.2.2. panta pirmo teikumu Nolīgumā par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tirdzniecību un tarifiem (VVTT) VI panta piemērošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā – “PTO Antidempinga nolīgums”), kas minēts Līguma par Pasaules Tirdzniecības Organizācijas (PTO) izveidošanu (OV 1994, L 336, 3. lpp.) 1.A pielikumā.

- 34 Otrais pamats ir balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot eksporta cenai PAV izdevumus un aģenta, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu, peļņu. Komisijai neesot bijis jāatskaita no prasītāju eksporta cenas summa, kas atbilst PAV izdevumiem un *IPE* peļņai, saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta 1.–4. teikumu un i) apakšpunktu.
- 35 Trešais pamats ir balstīts uz pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija prasītājam esot noteikusi normālo vērtību un eksporta cenu, piemērojot metodi, kas atšķiras no agrāk izmantotās.
- 36 Katrā no šiem trim pamatiem prasītājas norāda uz pamatregulas 9. panta 4. punkta otrās daļas un PTO Antidempinga nolīguma 9.3. panta pārkāpumu, ciktāl, pieļaujot minētos pārkāpumus un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, noteiktais antidempinga maksājums pārsniedzot dempinga apjomu.
- 37 Ceturtais pamats ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz to, ka normālās vērtības aprēķinā esot prettiesiski iekļauti PAV izdevumi, kas radušies saistībā ar prasītāju pārdošanas darījumiem ar IPU

- 38 Prasītājas apgalvo, ka, iekļaujot normālās vērtības aprēķinā PAV izdevumus saistībā ar to pārdošanas darījumiem ar *IPU*, Komisija esot pārkāpusi pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmo daļu, 4. punkta pirmo daļu un 6. punkta pirmo teikumu, savu lēmumpieņemšanas praksi, kā arī PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pirmo teikumu, kā tas interpretēts PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumos. Turklāt prasītājas apgalvo, ka apstrīdētie PAV izdevumi faktiski tām neesot radušies.
- 39 Sākumā prasītājas atgādina, ka attiecīgie izstrādājumi Ukrainas tirgū vienmēr ir tikuši pārdoti, prasītājam veicot tiešos pārdošanas darījumus ar valsts neatkarīgiem pircējiem (turpmāk tekstā – “tiešie pārdošanas darījumi”) vai veicot netiešos pārdošanas darījumus, pārdodot šos izstrādājumus *IPU*, kas tos pārdeva tālāk valsts neatkarīgiem pircējiem (turpmāk tekstā – “netiešie pārdošanas darījumi”).
- 40 Šajā pamatā prasītājas vispirms apgalvo, ka, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, pēc kuras tika pieņemta apstrīdētā regula, Komisija normālās vērtības aprēķinā neesot ņēmusi vērā tāpat kā agrāk tikai PAV izdevumus, kas tām radušies, veicot attiecīgā izstrādājuma tiešos pārdošanas darījumus, un *IPU* PAV izdevumus saistībā ar šī izstrādājuma netiešajiem pārdošanas darījumiem. Tā esot nepamatoti pievienojusi PAV izdevumus, kas prasītājam radušies, pārdodot attiecīgo ražojumu *IPU* (turpmāk tekstā – “apstrīdētie PAV izdevumi”), kuru šī sabiedrība pārdeva tālāk neatkarīgiem pircējiem Ukrainas tirgū. Prasītājas uzskata – tā kā apstrīdētie PAV izdevumi, kurus Komisija nebija ņēmusi vērā, veicot aprēķinus saistībā ar starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un beigu beigās nebija tos iekļāvusi aprēķinos, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā (skat. šā sprieduma 11., 13. un 17. punktu), dempinga starpība esot tikusi mākslīgi palielināta.
- 41 Turpinājumā prasītājas atgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 1. punkta pirmo daļu “normālo vērtību parasti nosaka, pamatojoties uz cenām, kādas eksportētājvalstī ir maksājuši vai maksās neatkarīgie klienti”, un ka saskaņā ar minētās regulas 2. panta 1. punkta trešo daļu cenas, ko izmanto abas puses, kuras izrādās saistītas, nedrīkst tikt uzskatītas par cenām, kas piemērotas parastās tirdzniecības operācijās. Izskatāmajā lietā Komisija esot pamatoti piemērojusi šo

principu, bet nepamatoti neesot izdarījusi secinājumu, ka PAV izdevumus, kas rodas saistībā ar pārdošanas darījumiem šādu pušu starpā, vairs nedrīkst uzskatīt par izdevumiem, kas radušies parastās tirdzniecības operācijās. Prasītājas uzsver, ka pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts, ka PAV izdevumi ir jāaprēķina, ņemot vērā datus, kas attiecas uz parastām tirdzniecības operācijām. Šis princips izrietot no PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pirmā teikuma.

- 42 Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka, pievienojot apstrīdētos PAV izdevumus, esot mākslīgi palielināta normālā vērtība un tādējādi arī dempinga starpība, kā tas izriet no diviem turpmāk minētajiem elementiem.
- 43 Pirmkārt, prasītājas atgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 4. punkta pirmo un trešo daļu un Komisijas praksi attiecīgā ražojuma pārdošanas darījumi eksportētājvalsts iekšzemes tirgū neatkarīgiem pircējiem ir jāveic parastās tirdzniecības operācijās, lai tos varētu ņemt vērā normālās vērtības aprēķinā. Pārbaudē, kas ir jāveic, lai noteiktu, vai pārdošanas darījums ir veikts parastās tirdzniecības operācijās ([jeb “parastā tirdzniecības aprīte”], turpmāk tekstā – “PTA”), saskaņā ar pamatregulas 2. panta 4. punktu ir jāsalīdzina vienas vienības ražošanas izmaksas, tām pieskaitot PAV izdevumus, un katra ražojuma veida faktiskā pārdošanas cena. Prasītājas piebilst, ka pamatregulā, it īpaši tās 2. panta 4. punktā, neesot paredzēti noteikumi par to, ka būtu jāiekļauj visi izdevumi, tai skaitā izdevumi saistībā ar pārdošanas darījumiem saistītu sabiedrību starpā, tostarp PAV izdevumi, kas izmantoti PTA pārbaudē.
- 44 Tādiem ražojumu veidiem, no kuriem vairāk nekā 80 % no pārdošanas darījumiem eksportētāja iekšzemes tirgū ir rentabli, jo tiek pārdoti par augstāku cenu nekā vienas vienības cena (turpmāk tekstā – “rentabla pārdošana”), un kuru vidējā svērtā pārdošanas cena ir vienāda vai augstāka par vidējo svērto pārdošanas cenu, normālo vērtību aprēķina, ņemot vērā visus pārdošanas darījumus, neatkarīgi no to rentabilitātes.
- 45 Savukārt, ja kāda ražojuma rentablās pārdošanas apjoms minētajā tirgū ir vienāds vai mazāks par 80 % no šī ražojuma veida pārdošanas kopējā apjoma vai šā ražojuma veida vidējā svērtā cena nepārsniedz vienības ražošanas izmaksas, normālo vērtību aprēķinot tikai uz rentablās ražošanas pamata.
- 46 Prasītājas uzsver, ka visu ražojuma veidu (skat. šā sprieduma 44. punktu) vai tikai šā ražojuma veida rentablās pārdošanas (skat. šā sprieduma 45. punktu) ņemšana vērā ietekmē tā normālās vērtības aprēķinu tādējādi, ka otrajā gadījumā šī pēdējā minētā vērtība ir augstāka. Dempinga starpība arī tiek palielināta.
- 47 Prasītājas norāda, ka izskatāmajā lietā apstrīdēto PAV izdevumu iekļaušana normālās vērtības aprēķinā izraisa kopējo izmaksu palielinājumu un tādējādi tiek samazināta rentablās pārdošanas daļa. Tādējādi rentablā pārdošana attiecībā uz lielāko daļu Ukrainas tirgū pārdoto ražojumu veidu nesasniedz 80 % sliekšni, tāpēc tiek ņemta vērā tikai rentablā pārdošana un normālā vērtība kļūst augstāka.
- 48 Otrkārt, prasītājas uzskata, ka no pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmās daļas izriet, ka tādu ražojumu veidiem, kurus ražotājs savā valsts tirgū nepārdod neatkarīgiem pircējiem, bet eksportē uz Savienību, normālā vērtība ir jānosaka, balstoties uz ražošanas izmaksām, pieskaitot tām saprātīgu summu, kas atbilst PAV izdevumiem un peļņai. Šo saprātīgo summu aprēķina,

pamatojoties uz citu attiecīgā ražojuma veidu pārdošanu parastās tirdzniecības operācijās. Ņemot vērā apstrīdētos PAV izdevumus, palielinās arī saliktā normālā vērtība ražojumu veidiem, kas netiek pārdoti valsts tirgū.

- 49 Prasītājas no visiem iepriekš minētajiem argumentiem secina, ka, tā kā Komisija ir ņēmusi vērā apstrīdētos PAV izdevumus, tā esot pārkāpusi pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmo daļu, 4. punkta pirmo daļu un 6. punkta pirmo teikumu.
- 50 Komisija apstrīd prasītāju argumentu pamatotību un, runājot par argumentiem, kas attiecas uz tās lēmumpieņemšanas prakses un atziņu, kuras gūtas no PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumiem, pārkāpumu, apstrīd ne tikai to pamatotību, bet arī to pieņemamību, jo tie neesot iesniegti saskaņā ar Reglamenta izpildes praktisko noteikumu 115. punktu, ciktāl tie neatbilst prasības pieteikumā minētajiem pamatu nosaukumiem.
- 51 Šajā ziņā jānorāda, ka Reglamenta izpildes praktiskajos noteikumos minēto redakcionālo ieteikumu neievērošana var izraisīt prasības vai tās daļas nepieņemamību tikai tad, ja tā neatbilst minētā reglamenta 76. panta d) punktam. Taču, kā tiks izklāstīts turpinājumā, prasības pieteikumā ir sniegti paskaidrojumi par pirmo pamatu, un tā pamatojumam izvirzītie iebildumi ir pietiekami skaidri un precīzi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 25. marts, Beļģija/Komisija, T-538/11, EU:T:2015:188, 131. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Tādējādi Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību ir nepamatotas.
- 53 Šis pamats ir jāizskata pēc būtības, bet vispirms ir jāatgādina galvenās piemērojamās tiesību normas un judikatūra, kurā tās tika interpretētas.
- 54 Saskaņā ar pamatregulas 1. panta 2. punktu “precī uzskata par dempinga precī, ja to eksportē uz Savienību par cenu, kas parastās tirdzniecības operācijās eksportētājvalstī ir zemāka, salīdzinot ar līdzīgas preces cenu”. Minētās regulas 2. panta 12. punkta pirmajā teikumā ir precizēts, ka “dempinga starpība ir summa, par kādu normālā vērtība pārsniedz eksporta cenu”.
- 55 No tā izriet, ka dempinga jomā normālās vērtības noteikšana ir viens no svarīgākajiem posmiem, kurā ir jāvar noteikt, vai, iespējams, pastāv dempings (spriedums, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 105. punkts).
- 56 Izstrādājuma normālās vērtības noteikšanas metode ir izklāstīta pamatregulas 2. panta 1. punkta pirmajā daļā (spriedums, 2017. gada 11. jūlijs, *Viraj Profiles*/Padome, T-67/14, nav publicēts, EU:T:2017:481, 110. punkts), kurā ir paredzēts, ka “normālo vērtību parasti nosaka, pamatojoties uz cenām, kādas eksportētājvalstī parastās tirdzniecības operācijās ir maksājuši vai maksās neatkarīgie klienti”.
- 57 Kā norādīja Tiesa, gan no pamatregulas 2. panta 1. punkta pirmās daļas formulējuma, gan no tās sistēmas izriet, ka, nosakot normālo vērtību, tā ir parastās tirdzniecības operācijās faktiski samaksātā vai maksājamā cena, kas ir jāņem vērā saistībā ar prioritātes principu. Saskaņā ar pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmo daļu no šī principa var atkāpties vienīgi tad, ja nekāda līdzīga produkta pārdošana nav notikusi “parastās tirdzniecības operācijās” vai ja šie pārdevumi nav pietiekami, vai ja šādi pārdevumi neļauj īstenot derīgu salīdzināšanu. Šim atkāpēm no

normālās vērtības noteikšanas metodes atkarībā no faktiskajām cenām ir izsmelošs raksturs (skat. spriedumu, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. un 21. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 58 Tiesa arī ir norādījusi, ka parastas tirdzniecības operācijas jēdzienam raksturīgais mērķis ir nodrošināt, lai produkta normālā vērtība cik vien iespējams atbilstu līdzīga produkta parastai cenai eksportētāja iekšzemes tirgū. Ja pārdošana ir noslēgta saskaņā ar noteikumiem un nosacījumiem, kas neatbilst līdzīgas preces pārdošanas komerciālajai praksei minētajā tirgū, laikā, kas ir svarīgs dempinga noteikšanai, šī pārdošana nav atbilstošs pamats līdzīgas preces normālās vērtības noteikšanai minētajā tirgū (spriedums, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 28. punkts).
- 59 Pamatregulā jēdziens “parastās tirdzniecības operācijas” nav definēts. Tomēr minētās regulas 2. pantā ir tieši norādīti divi pārdošanas veidi, kas konkrētos apstākļos nevar būt šādas operācijas. Pirmkārt, pamatregulas 2. panta 1. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka cenas, ko izmanto puses, kuras izrādās saistītas vai ir savstarpēji vienojušās par kompensāciju mehānismu, nedrīkst tikt uzskatītas par parastajās tirdzniecības operācijās izmantojamām cenām un nedrīkst tikt izmantotas, lai noteiktu normālo vērtību, ja vien izņēmuma kārtā nav noteikts, ka šādas attiecības cenu neietekmē (skat. spriedumu, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 22. un 23. punkts un tajos minētā judikatūra). Otrkārt, saskaņā ar šīs regulas 2. panta 4. punkta pirmo daļu līdzīgas preces pārdošana eksportētājvalsts pašmāju tirgū vai eksportētās preces pārdošana trešā valstī par cenām, kas ir zemākas par vienas vienības ražošanas izmaksām, nevar tikt uzskatītas par notikušām parastajās tirdzniecības operācijās, ja ir konstatēts, ka šāda pārdošana notiek ievērojamos apjomos ilgākā laikposmā, turklāt par cenām, kas neļauj segt visas izmaksas saprātīgā laikposmā (spriedums, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 24. punkts). Šīs regulas 2. panta 4. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka “par ilgāku laikposmu” parasti uzskata vienu gadu, bet tas nekādā gadījumā nav mazāks par sešiem mēnešiem, un uzskata, ka šādā laikposmā precī pārdod ievērojamos apjomos par cenu, kas ir zemāka par vienas vienības izmaksām, ja nosaka, ka vidējā, svērtā pārdošanas cena ir zemāka par vidējām, svērtajām vienas vienības izmaksām vai ka noiets, pārdodot precī par cenu, kas ir zemāka par vienas vienības izmaksām, ir vismaz 20 % no pārdošanas apjoma, ko izmanto, lai noteiktu normālo vērtību.
- 60 Tiesa nosprieda, ka parastas tirdzniecības operācijas jēdziens attiecas uz pārdošanu, kas aplūkota pati par sevi (skat. spriedumu, 2014. gada 1. oktobris, Padome/*Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par apstrīdētās regulas tiesību normām attiecībā uz normālo vērtību

- 61 Izskatāmajā lietā, kā tas izriet no apstrīdētās regulas 25.–31. apsvēruma, Komisija normālo vērtību noteica šādi.
- 62 Pirmkārt, saskaņā ar pamatregulas 2. panta 2. punktu tā, pirmām kārtām, pārbaudīja, vai prasītāju līdzīgā ražojuma iekšzemes, proti, Ukrainas, tirgū neatkarīgiem pircējiem kopējais pārdotais apjoms ir reprezentatīvs salīdzinājumā ar kopējo eksporta pārdošanas apjomu uz Savienību, t.i., vai šis kopējais pārdošanas apjoms ir vismaz 5 % no pārskatāmā ražojuma kopējā apjoma, kas tika pārdots eksportam uz Savienību. Tā secināja, ka tas tā bija (25. apsvērums).

- 63 Otrkārt, Komisija pārbaudīja, vai prasītāju iekšzemes pārdošanas apjoms ražojuma veidam, kas ir identisks tam ražojuma veidam, kurš tiek pārdots eksportam uz Savienību, vai salīdzināms ar to, ir reprezentatīvs, proti, vai šis kopējais pārdošanas apjoms ir vismaz 5 % no identiskā vai salīdzināmā ražojuma veida kopējā apjoma, kas tiek pārdots eksportam uz Savienību. Tā konstatēja, ka izmeklēšanas periodā lielā mērā katra ražojuma veida iekšzemes pārdošanas apjoms bija reprezentatīvs (26. apsvērums).
- 64 Otrkārt, attiecībā uz ražojuma veidiem, kas tika pārdoti Ukrainā reprezentatīvā apjomā (turpmāk tekstā – “Ukrainā pārdotie ražojuma veidi”), Komisija veica PTA pārbaudi (skat. šā sprieduma 43. punktu). Šajā nolūkā izmeklēšanas periodā tā aprēķināja rentablo iekšzemes pārdošanas darījumu īpatsvaru ar neatkarīgiem pircējiem iekšzemes tirgū (27. apsvērums).
- 65 Katram Ukrainā pārdotajam ražojuma veidam, kuram vairāk nekā 80 % no minētā ražojuma veida pārdošanas apjoma iekšzemes tirgū pārsniedza izmaksas un šā veida vidējā svērtā pārdošanas cena bija vienāda ar vienības ražošanas izmaksām vai lielāka par tām, ražojuma veida normālo vērtību aprēķināja kā visa attiecīgā veida pārdošanas apjoma faktisko iekšzemes cenu vidējo svērto vērtību neatkarīgi no tā, vai minētā pārdošana ir bijusi rentabla (28. apsvērums).
- 66 Ja kāda Ukrainā pārdotā ražojuma veida rentablās pārdošanas apjoms bija līdz 80 % no minētā ražojuma veida pārdošanas kopējā apjoma vai ja šā ražojuma veida vidējā svērtā cena bija zemāka par vienības ražošanas izmaksām, normālā vērtība tika noteikta, balstoties uz faktisko cenu iekšzemes tirgū, kas tika aprēķināta kā minētā ražojuma veida rentablās pārdošanas cena iekšzemes tirgū pārskatīšanas izmeklēšanas periodā (29. apsvērums).
- 67 Iekšzemes pārdošanas apjoma izpēte rādīja, ka 35–55 % no visa iekšzemes tirgū Ukrainā pārdotā ražojuma veidu apjoma bija rentabli un ka vidējā svērtā pārdošanas cena bija augstāka par ražošanas izmaksām. Tādējādi normālā vērtība tika aprēķināta kā vienīgi rentablās pārdošanas vidējā svērtā vērtība (30. apsvērums).
- 68 Treškārt, ražojumu veidiem, kuru pārdošanas apjoms Ukrainā bija mazāks nekā 5 % no pārdevumiem uz Savienību vai no kuriem neviens netika pārdots Ukrainas iekšzemes tirgū (turpmāk tekstā – “ražojumu veidi, kas netiek pārdoti Ukrainā”), Komisija aprēķināja normālo vērtību atbilstoši pamatregulas 2. panta 3. punktam, pamatojoties uz katra ražojuma veida izmaksām, pieskaitot tām PAV izdevumus, kā arī peļņu (31. apsvērums).

Par pamatregulas 2. panta 3., 4. un 6. punkta piemērošanas jomu

- 69 Prasītājas apgalvo, ka, aprēķinot normālo vērtību, Komisija esot nepamatoti ņēmusi vērā apstrīdētos PAV izdevumus, palielinot normālo vērtību, gan veicot attiecībā uz Ukrainā pārdotajiem ražojumu veidiem PTA pārbaudi, gan nosakot normālo vērtību pamatregulas 2. panta 3. punkta izpratnē ražojumu veidiem, kas netiek pārdoti Ukrainā (skat. šā sprieduma 43.–48. punktu).
- 70 Lai lemtu par šiem iebildumiem, ir jānoskaidro, vai Komisijai saskaņā ar pamatregulas 2. panta 3. un 4. punktu bija tiesības iekļaut apstrīdētos PAV izdevumus normālās vērtības aprēķinā.
- 71 Kā atgādināts šā sprieduma 57.–60. punktā, normālās vērtības noteikšanas pamatprincips ir tas, ka tai ir jābalstās uz elementiem, kas saistīti ar parastām tirdzniecības operācijām.

- 72 No pamatregulas 2. panta 1. punkta trešās daļas izriet, ka cenas, par kurām ir vienojušās saistītās puses, nevar izmantot normālās vērtības noteikšanā, ja vien nav paredzēts izņēmums (skat. šā sprieduma 59. punktu).
- 73 Komisija apgalvo, ka šī izslēgšana attiecas uz jautājumu, kas atšķiras no jautājuma par to, vai izskatāmajā lietā PAV izdevumus, kas radušies saistībā ar pārdošanas darījumiem starp tādām saistītajām pusēm kā prasītājas un *IPU*, var ņemt vērā, nosakot normālo vērtību saskaņā ar pamatregulas 2. panta 3. un 4. punktu.
- 74 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru ražošanas izmaksas, ar ko saprot attiecīgā izstrādājuma ražošanas izmaksu un PAV izdevumu summu, Komisija ņem vērā, pirmkārt, veicot PTA pārbaudi, kas paredzēta pamatregulas 2. panta 4. punktā, lai izvērtētu, vai iekšējie pārdošanas darījumi ir rentabli un tādējādi vai tos var uzskatīt par parastajās tirdzniecības operācijās veiktiem, un, otrkārt, nosakot normālo vērtību saskaņā ar šīs regulas 2. panta 3. punktu, ja iekšējie pārdošanas darījumi nevarēja tikt ņemti vērā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. jūlijs, *Viraj Profiles/Padome*, T-67/14, nav publicēts, EU:T:2017:481, 163. punkts). No judikatūras arī izriet, ka attiecīgajām izmaksām abos gadījumos ir jābūt vienādām, lai novērstu pilnīgi nepamatotu atšķirīgu attieksmi pret ražotājiem eksportētājiem atkarībā no tā, vai tie pārdod konkrētus ražojumu veidus arī savā valstī vai tikai ārvalstīs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1988. gada 5. oktobris, *Brother Industries/Padome*, 250/85, EU:C:1988:464, 19. punkts).
- 75 No tā izriet, ka Komisijai izskatāmajā lietā bija jāņem vērā tie paši PAV izdevumi, gan veicot PTA pārbaudi attiecībā uz Ukrainā pārdotajiem ražojumu veidiem, gan nosakot normālo vērtību ražojumu veidiem, kas netiek pārdoti Ukrainā. Turklāt šo konstatējumu saskaņā ar šā sprieduma 74. punktā atgādināto judikatūru ir apstiprinājuši lietas dalībnieki tiesas sēdē.
- 76 PAV izdevumu novērtēšanas veids ir precizēts pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmajā teikumā, kurā ir paredzēts, ka “pārdošanas, vispārējo un administratīvo izmaksu, kā arī peļņas summas balstās uz faktiskajiem datiem par līdzīga izstrādājuma ražošanu un pārdošanu parastās tirdzniecības operācijās, ko veic izmeklēšanai pakļautais eksportētājs vai ražotājs”.
- 77 Komisija savos rakstos apgalvo, ka pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmais teikums ir piemērojams tikai normālās vērtības noteikšanai, ko veic saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. punktu, savukārt tam nav nozīmes PTA pārbaudē, kas paredzēta tās 2. panta 4. punktā.
- 78 Tomēr ir jānorāda, ka pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmajā teikumā nav nošķirts tas, vai attiecīgā normālā vērtība tiek noteikta saskaņā ar šīs regulas 2. panta 3. punktu vai kādu citu šīs regulas tiesību normu. Tas neierobežo tajā paredzētā tiesiskā regulējuma piemērošanu tikai situācijām, uz ko attiecas minētās regulas konkrētas īpašās tiesību normas. Tādējādi pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmais teikums neliedz vispārēji noteikt tajā paredzēto pienākumu balstīties uz parastās tirdzniecības operācijās savāktajiem datiem, ja šajā pantā ir atsauce uz PAV izdevumiem. Turklāt, tā kā nav strīda par to, ka PAV izdevumi, kas tika izmantoti, lai noteiktu normālo vērtību saskaņā ar pamatregulas 2. panta 3. punktu – kā tiesas sēdē to atzina Komisija (skat. šā sprieduma 75. punktu) –, ir tādi paši, kas tika izmantoti, veicot šīs regulas 2. panta 4. punktā paredzēto PTA pārbaudi, attiecībā uz šiem izdevumiem ir jāievēro minētās regulas 2. panta 6. punkta pirmais teikums un tādējādi ir jābalstās uz datiem par parastās tirdzniecības operācijās veiktajiem pārdevumiem.
- 79 Jāpārbauda, vai Komisija ir izmantojusi šādus datus, kad tā izskatāmajā lietā veica PTA pārbaudi.

- 80 Šajā nolūkā ir jāatgādina, ka grupa *Interpipe* ar *IPU* starpniecību pārdeva ražojumu veidus Ukrainā, veicot gan tiešos pārdošanas darījumus, gan netiešos pārdošanas darījumus (skat. šā sprieduma 39. punktu). Taču pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmais teikums īpaši neattiecas uz tādām operācijām kā netiešie pārdošanas darījumi, kas norisinās divos posmos, no kuriem pirmais posms norit vienas ekonomiskas vienības ietvaros, ko veido šī grupa.
- 81 Lai normālās vērtības aprēķināšanas nolūkā pamatotu, ka ir jāņem vērā PAV izdevumi, kas radušies prasītājam, veicot pārdošanas darījumus ar *IPU*, attiecībā uz kuru nav apstrīdams, ka tā ir ar tām saistīta sabiedrība, Komisija būtībā apgalvo, ka pirmajam neatkarīgajam pircējam pārdotā ražojuma normālā vērtība tiek aprēķināta, ņemot vērā visas izmaksas, kas saistītas ar izstrādājuma ražošanu un pārdošanu, neatkarīgi no tā, vai šīs izmaksas rodas ražotājam vai pusei, kas ar to ir saistīta grupas iekšienē.
- 82 Šajā ziņā ir jāatgādina vienas ekonomiskas vienības jēdziena nozīme Savienības tiesībās un tā ietekme uz normālās vērtības aprēķinu tādās operācijās kā izskatāmajā lietā aplūkotie netiešie pārdošanas darījumi.

Par vienas ekonomiskas vienības jēdzienu un tā ietekmi

- 83 Vienas ekonomiskas vienības jēdziens tika izstrādāts, lai noteiktu normālo vērtību pamatregulas 2. panta 1. punkta un pirms tā pieņemto tiesību normu izpratnē. Šis jēdziens ir balstīts uz nepieciešamību ņemt vērā ekonomisko attiecību realitāti sabiedrību grupas iekšienē (spriedumi, 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*, C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55. punkts, un 2015. gada 17. marts, *RFA International* /Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. un 110. punkts).
- 84 Proti, pēc Tiesas domām, ražošanas un pārdošanas darbību sadale grupas, kuru veido nošķirtas juridiskās sabiedrības, iekšienē nekādi nevar mainīt faktu, ka šīs sabiedrības veido vienu ekonomisko vienību, kas šādā veidā organizē to darbību kopumu, kuras citos gadījumos veic vienība, kas ir viena arī no juridiskā viedokļa (skat. spriedumu, 1993. gada 13. oktobris, *Matsushita Electric Industrial*/Padome, C-104/90, EU:C:1993:837, 9. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 85 Attiecībā uz cenām, kas jāņem vērā pārdošanas gadījumā, kurā ir iesaistītas vairākas vienas un tās pašas grupas sabiedrības, līdz brīdim, kad attiecīgo izstrādājumu iegādājas trešā puse, no judikatūras izriet, ka tad, ja ražotājs pienākumus, kas parasti ietilpst iekšējās pārdošanas nodaļas pienākumos, uztic savu preču izplatīšanas sabiedrībai, kuru tas kontrolē ekonomiskā ziņā, normālās vērtības aprēķināšana, pamatojoties uz cenu, ko minētajai preču izplatīšanas sabiedrībai ir samaksājis pirmais neatkarīgais pircējs, ir pamatota, jo šo cenu var uzskatīt par preču pirmā pārdevuma, kas ir ticis veikts parastās tirdzniecības operācijās, cenu pamatregulas 2. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē (spriedums, 2015. gada 17. marts, *RFA International*/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 1988. gada 5. oktobris, *Brother Industries*/Padome, 250/85, EU:C:1988:464, 15. punkts, un 1992. gada 10. marts, *Canon* /Padome, C-171/87, EU:C:1992:106, 9. un 11. punkts). No tā izriet, ka, lai noteiktu antidempinga maksājumu, kompetentajām Savienības iestādēm ir jābalstās uz cenām, kuru pirmais neatkarīgais pircējs ir samaksājis saistītajām pārdošanas sabiedrībām (spriedums, 1992. gada 10. marts, *Matsushita Electric*/Padome, C-175/87, EU:C:1992:109, 16. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 1988. gada 5. oktobris, *TEC u.c.*/Padome, 260/85 un 106/86, EU:C:1988:465, 30. punkts, un 1988. gada 5. oktobris, *Silver Seiko u.c.*/Padome, 273/85 un 107/86, EU:C:1988:466, 14. punkts).

- 86 Lai izdarītu šādu secinājumu attiecībā uz cenām, Tiesa lēma par izdevumiem, norādot, ka visi izdevumi, kas radušies sabiedrībām izplatītājām, kuras kontrolēja ražotājs, tāpat kā izdevumi, kas radušies ražotājam saistībā ar attiecīgo ražojumu pārdošanu iekšzemes tirgū un kas acīmredzami bija iekļauti pārdošanas cenā, ja to pārdeva ražotāja iekšēja pārdošanas nodaļa, ir jāiekļauj normālajā vērtībā (spriedums, 1992. gada 10. marts, *Matsushita Electric/Padome*, C-175/87, EU:C:1992:109, 15. punkts).
- 87 Vispārīgāk, pēc Tiesas domām, attiecībā uz tādiem netiešajiem pārdošanas darījumiem kā šajā lietā aplūkoti vienmēr ir jāņem vērā visi izdevumi, kas noteikti ir iekļauti cenā, kuru samaksājis pirmais neatkarīgais pircējs, lai novērstu diskrimināciju normālās vērtības aprēķināšanas jomā atkarībā no tā, vai pārdošanu veikusi ražotāja organizācijā iekļauta pārdošanas nodaļa vai no juridiska viedokļa atšķirīga sabiedrība, lai arī to ekonomiski kontrolē ražotājs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1988. gada 5. oktobris, *TEC u.c./Padome*, 260/85 un 106/86, EU:C:1988:465, 29. punkts, un 1992. gada 10. marts, *Canon/Padome*, C-171/87, EU:C:1992:106, 13. punkts).
- 88 Piemērojot tikko atgādinātos principus, ir jāuzskata, ka izskatāmajā lietā tiešajos pārdošanas darījumos nevar nošķirt divas sastāvdaļas, lai otro no tām, kas norisinājās starp *IPU* un neatkarīgu pircēju, kvalificētu kā parastu tirdzniecības operāciju, savukārt normālās vērtības aprēķinā neņemtu vērā pirmo darījumu, kas tika veikts starp vienu vai otru prasītāju un *IPU*, jo tas neesot uzskatāms par šādu operāciju. No tā izriet, ka, lai veiktu šo novērtējumu, Komisijai ir jāņem vērā visi netiešie pārdošanas darījumi.
- 89 Tādējādi, piemērojot gan pamatregulas 2. panta 1. punkta trešo daļu, gan šā sprieduma 85. punktā minēto judikatūru, netiešajos pārdošanas darījumos vienīgās būtiskās cenas, lai aprēķinātu normālo vērtību, ir tās, kuras ir samaksājuši neatkarīgi pircēji. Turklāt šajā jautājumā lietas dalībnieki ir vienisprātis.
- 90 Atbilstoši principiem, kas izriet no šā sprieduma 86. un 87. punkta un tajos izdarītā secinājuma, kas formulēts šā sprieduma 88. punktā, prasītājas nepamatoti apstrīd Komisijas izvēli ņemt vērā visus PAV izdevumus, tostarp apstrīdētos PAV izdevumus, kuri tām radās grupas *Interpipe* iekšienē netiešo pārdošanas darījumu divos posmos.
- 91 Jāpiebilst, ka tādu PAV izdevumu saskaitīšana, kas radušies netiešo pārdošanas darījumu divos posmos, un tikai otrajā posmā piemērotās cenas ņemšana vērā, lai veiktu PTA pārbaudi, atbilst piemērojamajām pamatregulas tiesību normām un šajā spriedumā minētajai judikatūrai un atspoguļo ekonomisko realitāti. Proti, izskatāmajā lietā var prezumēt, ka cenas, ko *IPU* piemēroja neatkarīgiem pircējiem par ražojumiem, kurus tā iegādājās no prasītājiem, ietver šādus elementus. Pirmkārt, šīs cenas, ko piemēroja *IPU*, ietver cenas, kuras pati *IPU* samaksāja prasītājiem, precizējot, ka pēdējām minētajām cenām ir jāatspoguļo izstrādājumu ražošanas izmaksas, prasītāju PAV izdevumi, kas tām radušies, pārdodot šos izstrādājumus *IPU*, kā arī, iespējams, to peļņa. Otrkārt, tās ietver PAV izdevumus, kas radušies *IPU*, pārdodot šos izstrādājumus neatkarīgiem pircējiem, un attiecīgā gadījumā peļņu. Lai noteiktu, vai netiešie pārdošanas darījumi ir rentabli, Komisijai ir jāpārbauda, vai *IPU* piemērotā cena ļauj atgūt prasītājiem samaksāto cenu un tās PAV izdevumus. Tā kā cena, ko *IPU* samaksāja prasītājiem, tostarp ietver tai radušos PAV izdevumus, kā tas tikko tika norādīts, Komisijai ir jāņem vērā šie izdevumi. Jānorāda, ka savukārt nevar prezumēt – un prasītājas to neapgalvo –, ka *IPU* PAV izdevumi, kas tai radušies saistībā ar pārdošanu neatkarīgiem pircējiem, ietver PAV izdevumus, kas radušies prasītājiem pirmajā netiešo pārdošanas darījumu posmā, proti, tām veicot pārdošanas darījumus ar *IPU*. Tāpēc, ja Komisija

savā aprēķinā nebūtu iekļāvusi apstrīdētos PAV izdevumus, tie netiktu ņemti vērā saistībā ar netiešajiem pārdošanas darījumiem, tādējādi normālā vērtība tiktu noteikta, izmantojot metodi, kas neatspoguļo ekonomisko realitāti.

- 92 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmo teikumu nevar interpretēt tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka, veicot PTA pārbaudi un nosakot normālo vērtību saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. punktu, Komisija ir balstījusies uz PAV izdevumiem, kuri ietver izskatāmajā lietā apstrīdētos izdevumus.
- 93 Tādējādi prasītāju iebildumi par to, ka Komisija, ņemdama vērā apstrīdētos PAV izdevumus normālās vērtības aprēķinā, esot mākslīgi palielinājusi šos izdevumus, ir jānoraida. Tagad ir jāizskata citi pirmā pamata pamatojumam minētie iebildumi, kas attiecas uz PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumiem par apstrīdēto PAV izdevumu teorētisko raksturu un Komisijas prakses pārkāpumu.

Par iebildumiem, kas balstīti uz PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumiem

- 94 Prasītājas apgalvo, ka PTO apelācijas institūcija, kuru ziņojumus pieņēma PTO Strīdu izšķiršanas iestāde, interpretējot PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pirmo teikumu, kas atbilst pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmajam teikumam, precizēja, ka ir jābalstās uz reāliem datiem attiecībā uz ražošanu un pārdošanas darījumiem parastās tirdzniecības operācijās, un ka pārdošanas darījumi, kas netika veikti šādās operācijās, ir jāizslēdz no PAV izdevumu un peļņas aprēķina.
- 95 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru PTO līgumi, ņemot vērā to raksturu un sistēmu, principā nav pieskaitāmi normām, uz kurām pamatojoties Savienības tiesa pārbauda Savienības iestāžu tiesību aktu tiesiskumu saskaņā ar LESD 263. panta pirmo daļu. Tomēr gadījumā, ja Savienība ir gribējusi izpildīt konkrētu pienākumu, ko tā uzņēmusies PTO ietvaros, vai gadījumā, ja Savienības tiesību akts tieši atsaucas uz konkrētām PTO līgumu normām, Savienības tiesai ir jāpārbauda attiecīgā Savienības tiesību akta tiesiskums, ņemot vērā PTO noteikumus (skat. spriedumu, 2015. gada 17. marts, *RFA International/Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 134. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2018. gada 15. novembris, *Baby Dan*, C-592/17, EU:C:2018:913, 66. un 67. punkts).
- 96 Saskaņā ar pamatregulas 3. apsvērumu, lai panāktu atbilstošu un pārskatāmu to noteikumu piemērošanu, kas paredzēti PTO Antidempinga nolīgumā, minētā nolīguma teksts pēc iespējas būtu jāatspoguļo Savienības tiesību aktos.
- 97 PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pirmā teikuma noteikumi būtībā atbilst pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmā teikuma noteikumiem. Tas ir attiecināms uz noteikumiem, kas, pirmkārt, ir paredzēti šī nolīguma 2.2. pantā un 2.2.1. pantā un, otrkārt, minētās regulas 2. panta 3. un 4. punktā.
- 98 No tā izriet, ka pamatregulas tiesību normas, ciktāl tās atbilst PTO Antidempinga nolīguma noteikumiem, ir jāinterpretē, cik vien iespējams, saskaņā ar attiecīgajiem šī nolīguma noteikumiem, kā tos ir interpretējusi PTO Strīdu izšķiršanas iestāde (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 19. decembris, *Transnational Company "Kazchrome" un ENRC Marketing/Padome*, C-10/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:865, 54. punkts; 2018. gada 18. oktobris, *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, 46.–48. punkts, un 2019. gada 10. aprīlis, *Jindal Saw un Jindal Saw Italia/Komisija*, T-301/16, EU:T:2019:234, 134. punkts).

- 99 PTO Apelācijas institūcija savā ziņojumā par strīdiem “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par Indijas izcelsmes kokvilnas gultasveļas importu”, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas iestāde 2001. gada 12. martā (WT/DS 141/AB/R, 82. punkts), PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. pantu ir interpretējusi šādi:
- “2.2.2. panta ievaddaļas pirmajā teikumā ir runa ir par “faktiskajiem datiem attiecībā uz ražošanu un pārdošanas darījumiem parastās tirdzniecības operācijās”. Tādējādi [PTO] Antidempinga nolīguma autori ir skaidri norādījuši, ka parastās tirdzniecības operācijās veikti pārdošanas darījumi ir jāizslēdz, ja [PAV] izdevumus un peļņu aprēķina, izmantojot 2.2.2. panta ievaddaļā paredzēto metodi.”
- 100 Līdzīgi apsvērumi ir pausti PTO Apelācijas institūcijas ziņojumā strīdā “Ķīna – Pasākumi antidempinga maksājumu uzlikšanai Eiropas Savienības izcelsmes bezšuvju augstas veiktspējas nerūsējošā tērauda caurulēm (“HP-SSST”)”, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas iestāde 2015. gada 28. oktobrī (WT/DS 460/AB/R, 5.27. punkts), kā arī PTO īpašās grupas ziņojumā strīdā “ASV – Antidempinga pasākumi attiecībā uz dažiem Korejas cauruļveida izstrādājumiem izmantošanai naftas valstīs”, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas iestāde 2018. gada 18. janvārī (WT/DS 488/R, 7.45. punkts).
- 101 Tomēr izskatāmajā lietā ir jākonstatē – ar to, ka Komisija ir ņēmusi vērā apstrīdētos PAV izdevumus, nav pārkāpts PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumos noteiktais princips, saskaņā ar kuru no PAV izdevumu aprēķina izslēdz pārdošanas darījumus, kas nav veikti parastās tirdzniecības operācijās. Proti, kā norādīts šā sprieduma 88. punktā, ir jāuzskata, ka principā netiešais pārdošanas darījums kopumā ir parasta tirdzniecības operācija. Iepriekš minētie PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumi neattiecas uz tādām situācijām kā izskatāmajā lietā aplūkoti netiešie pārdošanas darījumi.
- 102 Tā kā PTO Strīdu izšķiršanas iestāde nav īpaši lēmusi par tādu situāciju, kas izriet no netiešajiem pārdošanas darījumiem, nevar uzskatīt, ka Komisija, kas ņēmusi vērā apstrīdētos PAV izdevumus, ir pārkāpusi pamatregulas 2. panta 6. punkta pirmo teikumu, lasot to kopsakarā ar PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. pantu.

Par apstrīdēto PAV izdevumu teorētisko raksturu

- 103 Prasītājas apgalvo, ka apstrīdētie PAV izdevumi faktiski tām nav radušies. Tās precizē, ka tās neapstrīd principu, saskaņā ar kuru saistībā ar pārdevumiem saistītu pušu starpā rodas noteikti izdevumi, bet tās apgalvo, ka PAV izdevumi, kurus tās norādījušas savās atbildēs uz Komisijas anketā iekļautajiem jautājumiem, nereprezentē faktiskos izdevumus, kas tām radušies saistībā ar šiem darījumiem, un ka tādējādi šie PAV izdevumi esot jāizslēdz. Summas, kuras prasītājas norādījušas anketas ailē attiecībā uz izdevumiem, kas saistīti ar “saistītajiem pircējiem”, esot teorētiskas un tika iekļautas tikai tāpēc, lai ievērotu Komisijas sastādītās anketas formātu.
- 104 Jāatgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 5. punkta pirmo daļu “izmaksas parasti aprēķina, pamatojoties uz izmeklēšanai pakļautās puses saglabāto dokumentāciju, ar noteikumu, ka šāda dokumentācija ir saskaņā ar vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem attiecīgajā valstī un ka ir parādīts, ka dokumentācija pieņemami atspoguļo ar ražošanu un attiecīgā izstrādājuma pārdošanu saistītās izmaksas”.

- 105 Turklāt no pamatregulas 6. panta 2. punkta izriet, ka anketu sagatavo un nosūta ieinteresētajām pusēm Komisijas dienesti, lai iegūtu antidempinga izmeklēšanai nepieciešamo informāciju, un ka minētajām pusēm ir jāsniedz šiem dienestiem informācija, kas tiem ļaus veikt antidempinga izmeklēšanu (spriedums, 2017. gada 14. decembris, *EBMA/Giant* (Ķīna), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 50. un 51. punkts).
- 106 Šo lietas dalībnieku atbildes uz pamatregulas 6. panta 2. punktā paredzēto anketu, kā arī vēlāka pārbaude, ko Komisija var veikt uz vietas un kas paredzēta šīs pašas regulas 16. pantā, ir būtiska antidempinga procedūras norisē (skat. spriedumu, 2015. gada 30. aprīlis, *VTZ u.c./Padome*, T-432/12, nav publicēts, EU:T:2015:248, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 No pamatregulas 18. panta 3. un 6. punkta arī izriet, ka informācija, kādu ieinteresētajām pusēm ir pienākums sniegt Komisijai, Savienības iestādēm ir jāizmanto secinājumu par antidempinga izmeklēšanu izdarīšanai un ka šīs pašas puses nevar izlaist atbilstošo informāciju. Konkrētā informācijas elementa nepieciešamība ir izvērtējama katrā atsevišķā gadījumā (spriedums, 2017. gada 14. decembris, *EBMA/Giant* (Ķīna), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 52. punkts).
- 108 Turklāt Komisijai kā iestādei, kas veic izmeklēšanu, ir jākonstatē dempinga esamība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 12. oktobris, *Acme/Padome*, T-48/96, EU:T:1999:251, 40. punkts, un 2015. gada 30. aprīlis, *VTZ u.c./Padome*, T-432/12, nav publicēts, EU:T:2015:248, 29. punkts).
- 109 Pārbaude ir vērsta uz to, lai Komisija varētu izpildīt savu uzdevumu un pārlicināties, ka informācija, kuru sniedzis uzņēmums, kas ir pakļauts pārbaudei, ir “pareiza”, bet tam, cik vien labi un izsmeltoši iespējams, ir jāatbild uz Komisijas uzdotajiem jautājumiem un tas nedrīkst atteikties sniegt visus vajadzīgos datus un paskaidrojumus, lai tā varētu veikt vajadzīgās šķērspārbaudes nolūkā pārbaudīt iesniegto datu pareizību un nonāktu pie saprātīgi pareiziem secinājumiem (spriedums, 2019. gada 3. decembris, *Yieh United Steel/Komisija*, T-607/15, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2019:831, 78. punkts).
- 110 Izskatāmajā lietā, atbildot uz anketas, kuru Komisija tām nosūtīja, jautājumiem, prasītājas sniedza informāciju par apstrīdētajiem PAV izdevumiem. Lai arī tās apstrīdēja principu, saskaņā ar kuru šie izdevumi ir jāņem vērā, norādot, ka Komisija bija piemērojusi citu metodi nekā iepriekšējās pārskatīšanas reizēs, tās neapšaubīja šai iestādei paziņotās informācijas ticamību.
- 111 Prasītājas Vispārējā tiesā apgalvo, ka, aizpildot Komisijas anketu, lai novērtētu apstrīdētos PAV izdevumus, PAV izdevumu kopējai summai tās piemēroja koeficientu, kurš atbilst apgrozījuma daļai, ko rada to pārdevumi *IPU*, salīdzinot ar apgrozījuma apjomu, ko rada visi to pārdevumi. Pēc to domām, ciktāl saskaņā ar pamatregulas 2. panta 1. punkta trešo daļu to izstrādājumu pārdošanas cenas *IPU* netika izmantotas normālās vērtības noteikšanai, šo pārdevumu radītajam apgrozījumam arī nav nozīmes, lai noteiktu PAV izdevumus. PAV izdevumi, kas aprēķināti, izmantojot šo metodi, esot teorētiski un esot jāizslēdz no normālās vērtības aprēķina.
- 112 Tomēr prasītājas atzīst, ka saistībā ar pārdevumiem saistītu sabiedrību starpā rodas konkrēti PAV izdevumi. Jānorāda, ka, neraugoties uz šo atzīšanu, tās nav piedāvājušas citu metodi, salīdzinot ar to, kas izriet no Komisijas anketas, lai novērtētu apstrīdētos PAV izdevumus, kuri tai bija jāņem vērā, kā tas izriet no šā sprieduma 90. punkta.
- 113 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru, piemērojot Komisijas anketā paredzēto metodi, apstrīdētie PAV izdevumi tika novērtēti, izmantojot koeficientu, kas ir aprēķināts, pamatojoties uz apgrozījumu, kurš noteikts uz tādu cenu pamata, ko savstarpēji piemēroja tādas saistītas

sabiedrības kā prasītājas un *IPU*, ir jākonstatē, ka pamatregulas 2. panta 1. punktā (skat. šā sprieduma 111. punktu), kuru ir minējušas prasītājas, nav atsauces uz PAV izdevumiem. Tā ir taisnība, ka šīs tiesību normas trešajā daļā ir izslēgts, ka saistītu sabiedrību starpā piemērotās cenas var uzskatīt par cenām, kas ir jāņem vērā, aprēķinot normālo vērtību, kuru saskaņā ar tā paša punkta pirmo daļu “parasti nosaka, pamatojoties uz cenām, kādas eksportētājvalstī parastās tirdzniecības operācijās ir maksājuši vai maksās neatkarīgie klienti”. Tomēr prasītājas nav pierādījušas, ka saistītu sabiedrību starpā piemēroto cenu izslēgšana izraisa tādu PAV izdevumu izslēgšanu, kas radušies saistībā ar šādu sabiedrību starpā veiktajiem pārdošanas darījumiem.

- 114 Tādējādi šie prasītāju iebildumi nevar atcelt principu, kas izriet no šā sprieduma 83.–91. punkta, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāaprēķina normālā vērtība, ņemot vērā visus izdevumus, kas radušies saistībā ar Ukrainā veiktajiem ražojumu veidu pārdošanas darījumiem, tostarp visas ar netiešajiem pārdošanas darījumiem saistītās izmaksas. Tādējādi šie iebildumi ir jānoraida.

Par Komisijas prakses neievērošanu

- 115 Prasītājas apgalvo, ka, tā kā Komisija ir ņemusi vērā apstrīdētos PAV izdevumus normālās vērtības noteikšanā, tā neesot ievērojusi savu praksi.
- 116 Tomēr jāatgādina, ka tādas regulas tiesiskums, ar ko nosaka antidempinga maksājumus, ir jāvērtē saskaņā ar tiesību normām, it īpaši saskaņā ar pamatregulas noteikumiem, nevis balstoties uz apgalvoto Komisijas un Padomes agrāko lēmumpieņemšanas praksi (spriedums, 2016. gada 18. oktobris, *Crown Equipment (Suzhou)* un *Crown Gabelstapler/Padome*, T-351/13, nav publicēts, EU:T:2016:616, 107. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2006. gada 4. oktobris, *Moser Baer India/Padome*, T-300/03, EU:T:2006:289, 45. punkts).
- 117 Tā kā izskatāmajā lietā ir pierādīts, ka PAV izdevumu iekļaušana normālās vērtības aprēķinā ir saderīga ar pamatregulu, šis iebildums ir jānoraida kā neefektīvs, turklāt nav jāpārbauda, vai, pieņemot regulas, kuras ir minējušas prasītājas, iestādes ir piemērojušas metodi, kas atšķiras no izskatāmajā lietā piemērotās.
- 118 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka, ņemot vērā apstrīdētos PAV izdevumus, lai noteiktu normālo vērtību, Komisija nav pārkāpusi pamatregulas 2. panta 3. punkta pirmo daļu, 4. punkta pirmo daļu un 6. punkta pirmo teikumu, kā arī nav neievērojusi PTO Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pirmo teikumu.
- 119 Tādējādi pirmais pamats, kas minēts šā sprieduma 33. punktā, ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot eksporta cenai summu, kura atbilst PAV izdevumiem un aģenta, kas strādā, pamatojoties uz komisijas maksu, peļņai

- 120 Prasītājas atsaucas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kuru esot pieļāvusi Komisija, interpretējot pamatregulas 2. panta 10. punkta 1.–4. teikumu un i) apakšpunktu.
- 121 Prasītājas apgalvo, ka, aprēķinot eksporta cenu procedūrā, kurā tika pieņemta apstrīdētā regula, Komisija saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu esot nepamatoti piemērojusi zemāku korekciju cenām, kuras *IPE* noteica pirmajiem neatkarīgiem pircējiem Savienībā saistībā ar attiecīgā ražojuma pārdevumiem (turpmāk tekstā – “apstrīdētā korekcija”).

Piemērojot apstrīdēto korekciju, esot ieviesta funkcionāla asimetrija starp normālo vērtību un prasītāju eksporta cenu, kas esot ietekmējusi cenu salīdzinājumu, pārkāpjot šīs regulas 2. panta 10. punkta 1.–4. teikumu. Komisijai esot bijis nevis jāievieš šī korekcija, bet jābalstās uz minētajām cenām, kā tā bija darījusi iepriekšējo pārskatīšanu laikā, ievērojot pirmajā spriedumā *Interpipe* paustos atzinumus, kurus bija apstiprinājusi Tiesa. Apstrīdēto korekciju neattaisnojot elementi, kurus Komisija norādīja 2019. gada VID, apstrīdētajā regulā un 2019. gada 2. augusta vēstulē.

- 122 Pirmkārt, pēc prasītāju domām, Komisija esot nepamatoti apgalvojusi, ka no brīža, kad tika izveidota *IPCT* (skat. šā sprieduma 14. punktu), kas esot pievienojusies *IPE*, tām esot paralēli kanāli, kuri ļauj eksportēt uz Savienību tos pašus izstrādājumus. Komisija esot kļūdaini secinājusi, ka *IPE* tagad ir jāuzskata par aģentu, nevis par vienas ekonomiskas vienības, ko veido prasītājas un *IPU*, iekšēju pārdošanas nodaļu, kā tas bija agrāk. Komisija neesot sniegusi nevienu paskaidrojumu, kas pierādītu, ka apgalvotā saikne starp *IPCT* kā Savienībā reģistrēta saistīta importētāja klātbūtni un *IPE* kvalifikācijas maiņu ir automātiska. Pēdējā minētā sabiedrība, neraugoties uz *IPCT* izveidi, turpināja darboties kā agrāk un bija prasītāju galvenais eksporta kanāls uz Savienību attiecīgajam ražojumam, kuram piemērojami šie antidempinga pasākumi. *IPCT* esot nodibināta, lai – galvenokārt Vācijā – atvieglotu vilcienu riteņu pārdošanu, uz kuriem neattiecas šī ražojuma definīcija. Turklāt nedz no pamatregulas, nedz no judikatūras nevarot secināt, ka “paralēla” kanāla esamība var apdraudēt tāda saistīta tirgotāja statusu kā iekšējā pārdošanas nodaļa. Lai izslēgtu šādu statusu, būtiskais kritērijs esot tas, vai šī tirgotāja apgrozījumu galvenokārt veido tādu nesaistītu uzņēmumu ražotu izstrādājumu pārdošana. Taču visus attiecīgos izstrādājumus, kurus *IPE* pārdod Savienībā, esot piegādājušas prasītājas. Šī konstatējuma realitāti neatspēko Komisijas minētais apstāklis, ka *IPE* statūtos nav iekļauta ekskluzivitātes klauzula par labu prasītājām, kas formāli liegtu *IPE* saņemt piegādes no citiem ražotājiem.
- 123 Turklāt prasītājas norāda, ka *IPCT* tika nodibināta 2014. gadā un ka Komisija, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, zināja par šīs sabiedrības esamību, bet neuzskatīja, ka šo faktisko apstākļu izmaiņu dēļ bija pamats pārskatīt *IPE* kā iekšējās pārdošanas nodaļas statusu.
- 124 Otrkārt, lai arī prasītājas atzīst, ka *IPU* pilda Komisijas aprakstītās koordinēšanas funkcijas (skat. šā sprieduma 20. punktu), tās apstrīd Komisijas secinājumu, ka šīs funkcijas neesot saderīgas ar *IPE* piederību vienai ekonomiskai vienībai, ko veido prasītājas un *IPU*, un tādējādi *IPE* esot jāuzskata par aģentu, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu. Šajā ziņā tās atsaucas uz pirmo spriedumu *Interpipe*.
- 125 Treškārt, prasītājas apgalvo, ka, lai arī līgumos, kas noslēgti starp *IPU*, no vienas puses, un *IPE* vai *IPCT*, no otras puses (turpmāk tekstā – “attiecīgie līgumi”), ir iekļauti noteikumi, kas attiecas uz sūdzībām par preču neatbilstību līguma prasībām un specifikācijām, pušu atbildību kvalitātes novērtēšanas jomā, bojājumiem pārvadājumu laikā un tehniskiem pielāgojumiem gala pircēju vajadzībām, kā arī noteikums par šķirējtiesu, tas neļaujot secināt, ka *IPE* nav iekšēja pārdošanas nodaļa. Šie noteikumi, kas ir iekļauti, lai izpildītu Ukrainas tiesību aktos noteiktās prasības attiecībā uz minētajiem līgumiem, nemainot *IPE* situācijas ekonomisko realitāti, kas ir iekšēja pārdošanas nodaļa, nevis aģents, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu.
- 126 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

- 127 Pirms šo argumentu izskatīšanas ir jāatgādina atbilstošās tiesību normas un judikatūrā noteiktie principi, kā arī grupai *Interpipe* saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu un iepriekšējām regulām aprēķinātās korekcijas piemērošanas vēsture.
- 128 Saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta pirmo teikumu “tā ir taisnīgi salīdzinājusi eksporta cenu un normālo vērtību”. Šīs regulas 2. panta 10. punkta trešajā teikumā ir noteikts, ka, “ja normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kād[ā] tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus, par kuriem apgalvo (un kuri norāda), ka tie ietekmē cenas un cenu salīdzināmību”.
- 129 Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktā ir paredzēta virkne faktoru, kurus “var koriģēt”, [tostarp] “komisijas maksas”. Šajā tiesību normā it īpaši ir norādīts, ka “korekciju izdara, ņemot vērā atšķirības komisijas naudā, ko maksā saistībā ar apskatāmo noietu”. Tajā ir precizēts, ka “termins “komisijas maksa” attiecas arī uz uzcenojumu, ko saņem izstrādājuma vai līdzīga izstrādājuma tirgotājs, ja šāda tirgotāja funkcijas ir līdzīgas tā pārstāvja funkcijām, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu”.
- 130 Tomēr no judikatūras izriet, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu korekciju nevar izdarīt, kad ražotājs, kas ir reģistrēts trešā valstī, un ar to saistītais izplatītājs, kas veic eksportu uz Savienību, veido vienu ekonomisku vienību (spriedums, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 39. punkts).
- 131 Proti, ir ticis nospriests, ka vienas ekonomiskas vienības jēdziens, kas tika izstrādāts normālās vērtības noteikšanas nolūkā, kā tas izriet no šā sprieduma 83. un 84. punkta, ir piemērojams arī eksporta cenas noteikšanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 16. februāris, *Padome un Komisija/Interpipe Niko Tube un Interpipe NTRP*, C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55. un 56. punkts, un 2015. gada 17. marts, *RFA International/Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. un 109. punkts).
- 132 Saskaņā ar principiem, kas noteikti šā sprieduma 84. punktā atgādinātajā judikatūrā, ir jānorāda, ka vienas ekonomiskas vienības esamības atzīšana ļauj izvairīties no tā, ka izmaksas, kuras acīmredzami ir ietvertas preces pārdošanas cenā, kad šo pārdošanu veic ražotāja struktūrā ietverta pārdošanas nodaļa, vairs tā nav gadījumā, kad šo pašu pārdošanas darbību veic juridiski nošķirta, kaut arī ražotāja ekonomiskajai kontrolei pakļauta sabiedrība (spriedums, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 41. punkts).
- 133 No tā izriet, ka tirgotājs, kas veido vienu ekonomisku vienību ar trešā valstī reģistrētu ražotāju, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas veic funkcijas, kuras pielīdzināmas funkcijām, ko veic aģents, kurš strādā par komisijas maksu pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 42. punkts).
- 134 Izvērtējot, vai ražotājs un tā saistītais starpnieks veido vienu ekonomisku vienību, izšķiroša nozīme ir tam, ka tiek aplūkota starp šo ražotāju un izplatītāju esošo ekonomisko attiecību realitāte. Ņemot vērā prasību konstatēt ekonomisko attiecību realitāti starp minēto ražotāju un minēto izplatītāju, Savienības iestādēm ir jāņem vērā visi atbilstošie faktori, kas ļauj noteikt, vai šis izplatītājs pilda vai nepilda šī ražotāja [struktūrā] ietverta pārdošanas departamenta funkcijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 135 Pienākums pierādīt, ka ir jāveic pamatregulas 2. panta 10. punkta a)–k) apakšpunktā uzskaitītās īpašās korekcijas, ir tiem, lai kas tie arī būtu, kuri vēlas uz to pamatoties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 136 Tādējādi, ja Savienības iestādes uzskata, ka ir jāveic korekcija, samazinot eksporta cenu, pamatojoties uz to, ka ar ražotāju saistītās pārdošanas sabiedrības funkcijas līdzinās tā aģenta funkcijām, kurš strādā par komisijas maksu, tad šīm iestādēm vismaz ir jāsniedz saskaņotas norādes, kas pierāda, ka šis nosacījums ir izpildīts (skat. spriedumu, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 84. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 137 No tā izriet, ka gadījumā, ja Savienības iestādes ir sniegušas saskaņotas norādes, ka ar ražotāju saistītā tirgotāja funkcijas līdzinās tā aģenta funkcijām, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu, šim izplatītajam vai šim ražotājam ir jāsniedz pierādījumi, ka korekcija pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunkta izpratnē nav pamatota (spriedums, 2016. gada 26. oktobris, *PT Musim Mas/Padome*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 85. punkts).

Par grupai “Interpipe” saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu un iepriekšējām regulām noteiktās korekcijas piemērošanas vēsturi

– Par grupai “Interpipe” saskaņā ar Regulu Nr. 954/2006 piemēroto korekciju un pasākumiem, kas veikti pēc tās prettiesiskuma konstatēšanas pirmajā spriedumā “Interpipe”

- 138 Kā atgādināts šā sprieduma 4. un 6. punktā, Regulā Nr. 954/2006 bijušajām sabiedrībām *Interpipe*, kuru tiesību pārņēmējas ir prasītājas, piemērojamajā antidempinga maksājuma aprēķinā cenām, ko piemēroja Šveices sabiedrība *Sepco*, kura vēlāk kļuva par *IPE*, bija piemērota korekcija, kas ir analogiska apstrīdētajai korekcijai. Pirmajā spriedumā *Interpipe* Vispārējā tiesa daļēji atcēla minēto regulu tieši šīs korekcijas prettiesiskuma dēļ.
- 139 Lai šādi nospriestu, Vispārējā tiesa vispirms norādīja, ka Komisija bija balstījusies uz trīs elementiem, lai secinātu, ka *Sepco* pildīja funkcijas, kas ir līdzīgas tā aģenta funkcijām, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas maksu. Pirmkārt, bijušās sabiedrības *Interpipe* esot veikušas attiecīgā ražojuma tiešos pārdošanas darījumus Savienībā. Otrkārt, *SPIG Interpipe*, kas ir ar tām saistīta Ukrainas sabiedrība un kas vēlāk kļuva par *IPU*, esot rīkojusies kā pārdošanas aģente saistībā ar bijušo *Interpipe* sabiedrību pārdošanas darījumiem ar *Sepco*. Treškārt, pēdējās minētās sabiedrības saikne ar prasītājam neesot pietiekama un neļaujot uzskatīt, ka prasītājas to kontrolē vai ka pastāv kopīga *Sepco* un prasītāju kontrole (pirmais spriedums *Interpipe*, 182. punkts).
- 140 Attiecībā uz pirmo elementu Vispārējā tiesa konstatēja, ka tiešie pārdošanas [darījumi] Savienībā, kurus veikušas bijušās sabiedrības *Interpipe*, ir vērsti uz jaunajām dalībvalstīm pārejas posmā. Turklāt tiešās pārdošanas [darījumu] apjoms bija aptuveni 8% no kopējā prasītāju pārdošanas [darījumu] apjoma Savienībā un tātad bija nenozīmīgs. Tādējādi šīs sabiedrības bija veikušas vienīgi pārdošanas funkcijas papildus tām funkcijām, kuras veica *Sepco*, un tikai pārejas laikposmā (pirmais spriedums *Interpipe*, 185. punkts).

- 141 Attiecībā uz otro elementu Vispārējā tiesa uzsvēra, ka Padome nebija paskaidrojusi, kā apstākļi, ka *SPIG Interpipe* saņem komisijas maksu par bijušo sabiedrību *Interpipe* pārdošanas darījumiem ar *Sepco*, pierāda, ka *Sepco* ir veikusi funkcijas, kas līdzinās tā aģenta funkcijām, kurš strādā par komisijas maksu, vai neļauj atzīt, ka tā ir prasītāju iekšējā pārdošanas nodaļa (pirmais spriedums *Interpipe*, 186. punkts).
- 142 Attiecībā uz trešo elementu Vispārējā tiesa norādīja, ka lietas materiāli neļauj konstatēt pietiekamu saikni starp *Sepco* un kādu no bijušajām sabiedrībām *Interpipe* (pirmais spriedums *Interpipe*, 187. punkts).
- 143 Vispārējā tiesa no tā secināja, ka Padome, piemērojot grozītās Regulas Nr. 384/96 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl *Sepco* noteiktajai eksporta cenai tā piemēroja korekciju saistībā ar darījumiem, kas attiecās uz bijušo sabiedrību *Interpipe* ražotajiem izstrādājumiem (pirmais spriedums *Interpipe*, 190. punkts). Tā kā tika pārkāptas tiesības uz aizstāvību, šī korekcija tika atzīta par prettiesisku, ciktāl tā tika piemērota darījumiem, kas attiecās uz bijušo sabiedrību *Interpipe* ražotajiem izstrādājumiem (pirmais spriedums *Interpipe*, 209.–211. punkts).
- 144 Īstenošanas regulas Nr. 540/2012, ko Padome pieņēma saskaņā ar LESD 266. pantu, izpildot pirmo spriedumu *Interpipe*, kuru Tiesa atstāja spēkā, 12. un 13. apsvērumā tā, pirmkārt, atgādināja, ka Vispārējā tiesa bija nospriedusi, ka, salīdzinot normālo vērtību ar eksporta cenu, Savienības iestādēm neesot bijis jāizdara korekcija attiecībā uz komisijas maksu konkrētajā grupas *Interpipe* gadījumā, un, otrkārt, norādīja, ka tādējādi dempinga starpība tika pārrēķināta, nepielāgojot eksporta cenu dažādu komisijas maksu dēļ.
- 145 Kā tiesas sēdē apstiprināja Komisija, Padome Īstenošanas regulā Nr. 540/2012 neaplūkoja jautājumu par to, vai elementi, kurus Vispārējā tiesa neizskatīja pirmajā spriedumā *Interpipe*, varēja pamatot korekcijas, kas šajā spriedumā tika atzīta par prettiesisku, piemērošanu.
- 146 Šāda pārbaude neizriet arī no Īstenošanas regulas Nr. 585/2012, ar ko Padome atstāja spēkā attiecīgos antidempinga pasākumus (skat. šā sprieduma 9. punktu). Proti, no šīs regulas 7., 38. un 57. apsvēruma izriet, ka pēc Savienības tiesas nolēmumu pieņemšanas grupas *Interpipe* eksporta cenām nebija jāpiemēro nekāda korekcija. Tas ir attiecināms arī uz Īstenošanas regulu Nr. 795/2012, kura pieņemta pēc starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2012. gadā, kā tas izriet no tās 2., 27. un 28. apsvēruma.
- 147 Regulā 2018/1469, kura pieņemta pēc galīgās pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2018. gadā, Komisija 4. un 5. apsvērumā aprakstīja grupai *Interpipe* piemēroto antidempinga pasākumu kopumu. Regulas 86. apsvērumā tā norādīja, ka tad, ja ražotājs eksportētājs attiecīgo ražojumu eksportēja neatkarīgiem pircējiem Savienībā ar *IPE* starpniecību, eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 8. punktu noteica, pamatojoties uz cenām, kas faktiski tika samaksātas vai maksājamas par attiecīgo ražojumu, to pārdodot eksportam uz Savienību. Komisija 87. apsvērumā piebilda, ka, ja ražotāji eksportētāji attiecīgo ražojumu eksportēja uz Savienību ar *IPCT* starpniecību, eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 9. punktu noteica, pamatojoties uz cenu, par kādu importēto ražojumu pirmo reizi pārdeva tālāk neatkarīgiem pircējiem Savienībā.
- 148 Tāpēc pirmajā spriedumā *Interpipe* norādīto iemeslu dēļ Komisija Īstenošanas regulā 2018/1469 turpināja nepiemērot *IPE* tirgotajiem izstrādājumiem pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktā paredzēto korekciju.

– Par apstrīdētās korekcijas piemērošanu

- 149 Savukārt starpposma pārskatīšanā par periodu, kas beidzās 2019. gadā, Komisija, izvērtējusi daudz rūpīgāk prasītājas un *IPE* attiecības, secināja, ka apstrīdētā korekcija ir jāpiemēro.
- 150 No apstrīdētās regulas 39.–42. apsvēruma izriet, ka, pēc Komisijas domām, laikposmā, uz kuru attiecas izmeklēšana attiecībā uz starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, grupa *Interpipe* eksportēja uz Savienību attiecīgo ražojumu, izmantojot divus dažādus pārdošanas kanālus, proti, *IPE*, to pašu Šveicē reģistrētu saistītu tirgotāju, ar kura starpniecību tā eksportēja šos izstrādājumus laikposmā, par kuru tika veikta starpposma pārskatīšana par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un *IPCT*. Šis izplatīšanas kanāls minētā starpposma pārskatīšanas laikā vēl nepastāvēja. Tādējādi, pamatojoties uz citiem elementiem, kas to konfidenciālā rakstura dēļ netika izklāstīti minētajā regulā, bet paziņoti prasītājam 2019. gada 2. augusta vēstulē, Komisija uzskatīja, ka bija jāizdara apstrīdētā korekcija.
- 151 No 2019. gada 2. augusta vēstules izriet, ka, pēc Komisijas domām, apstrīdēto korekciju pamatoja šādi četri elementi.
- 152 Pirmkārt, Komisija norādīja, ka *IPE* un *IPCT* pārdeva vienus tos pašus izstrādājumus un saviem Savienībā reģistrētajiem klientiem piedāvāja tādus pašus pakalpojumus. Tādējādi *IPE*, kas nebija iesaistīta pārdošanas darījumos, kurus veica *IPCT*, vairs nebija sabiedrība, kas bija atbildīga par prasītāju ražoto izstrādājumu izplatīšanu Savienībā. Tā piebilda, ka *IPCT* ne tikai bija atbildīga par būtisku pārdošanas darījumu daļu, ko grupa *Interpipe* veica Savienībā, bet tā arī pārdeva attiecīgo ražojumu vairākās dalībvalstīs un pat dažiem pircējiem, ar kuriem strādāja *IPE*.
- 153 Otrkārt, Komisija uzskatīja, ka *IPU* bija saskarne starp *IPE* un *IPCT*, no vienas puses, un prasītājam, no otras puses, tādā nozīmē, ka tā saņēma pasūtījumus gan no *IPE*, gan no *IPCT* un piešķīra tos vienai vai otrai prasītājam atbilstoši to ražošanas jaudai un grafikiem.
- 154 Treškārt, Komisija konstatēja, ka attiecīgajos līgumos (skat. šā sprieduma 125. punktu) bija noteiktas sīki izstrādātas procedūras attiecībā uz sūdzībām par izstrādājumiem, kas neatbilst līguma specifikācijām. Šie līgumi reglamentēja arī pārdevēja un pircēja ekskluzīvo atbildību par kvalitātes novērtēšanu, transportēšanas laikā nodarītajiem bojājumiem un tehniskajiem pielāgojumiem galalietotāju vajadzībām, un tajos bija paredzēta sīki izstrādāta nodaļa par šķīrējtiesu, lai atrisinātu strīdus par līguma noteikumiem, kas noslēgts starp *IPU* kā pārdevēju un *IPE* vai *IPCT* kā pircējam. Komisija piebilda, ka vairākumā gadījumu *IPU* bija starpniecība, kura rīkojas prasītāju vārdā, un ka līgumos starp *IPU*, no vienas puses, un *IPE* vai *IPCT*, no otras puses, bija skaidri minēta riska pāreja no pirmās minētās uz kādu no šīm pēdējām minētajām sabiedrībām.
- 155 Ceturtkārt, Komisija uzsvēra, ka *IPE* statūtos nebija ekskluzivitātes klauzulas par labu prasītājam, tāpēc tā varēja saņemt piegādes no citiem ražotājiem.

Par to, ka prasītājas apstrīd elementus, uz kuriem balstīta apstrīdētā korekcija

- 156 Lielākajā daļā iebildumu, kurus prasītājas ir izvirzījušas, lai pamatotu šo pamatu, Komisijai tiek pārņemts tas, ka, izdarot apstrīdēto korekciju, tā esot atkāpusies no iestāžu secinājumiem par *Sepco* – tagad *IPE* – lomu, kuras bija izpildījušas pirmo spriedumu *Interpipe*.

- 157 Tomēr, lai izvērtētu šo pamatu, ir tikai jānoskaidro, vai Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka četri elementi, kas minēti šā sprieduma 152.–155. punktā, ļauj izdarīt apstrīdēto korekciju. Proti, citi prasītāju iebildumi pārklājas ar iebildumiem, uz kuriem tās atsaucas, lai pamatotu trešā pamata otro daļu, kas balstīta uz pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpumu, jo Komisija esot piemērojusi citu metodi, lai gan minētajā tiesību normā šajā nolūkā paredzētie nosacījumi neesot izpildīti. Tādējādi šie iebildumi tiks aplūkoti, izskatot minēto daļu.
- 158 Jākonstatē – kā tiesas sēdē norādīja Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, pret ko neiebilda prasītājas –, ka neviens no četriem elementiem, kas minēti šā sprieduma 152.–155. punktā, nav saistīts ne ar vienu no trim elementiem, kurus Vispārējā tiesa izskatīja pirmajā spriedumā *Interpipe* un attiecībā uz kuriem tā konstatēja acīmredzamas kļūdas esamību vērtējumā (skat. šā sprieduma 139.–143. punktu). Tādējādi tas, ka minētajā spriedumā šie trīs elementi netika atzīti par pietiekamiem, lai pamatotu korekciju, kas ir analogiska apstrīdētajai korekcijai, neietekmē pēdējās minētās korekcijas tiesiskumu, jo Komisija sava lēmuma pamatojumam atsaucas uz citiem četriem elementiem.
- 159 Attiecībā uz to, ka *IPE* statūtos nav ekskluzivitātes klauzulas par labu prasītājam (skat. šā sprieduma 155. punktu), ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tirgotāja realizētie nesaistītu ražotāju preču pārdošanas apjomi ir svarīgs faktors, lai noteiktu, vai šis izplatītājs ar saistīto ražotāju veido vienu ekonomisku vienību. Tādējādi, ja tirgotājs lielu daļu no apgrozījuma sasniedz, pārdodot nesaistītu uzņēmumu izstrādājumus, šis apstāklis varētu liecināt, ka šī tirgotāja funkcijas nav saistītas ar iekšējās pārdošanas nodaļas funkcijām (spriedums, 2015. gada 25. jūnijs, *PT Musim Mas/Padome*, T-26/12, nav publicēts, EU:T:2015:437, 53. punkts).
- 160 Izskatāmajā lietā prasītājas apstrīd Komisijas argumentu, ka *IPE* statūtos nav ekskluzivitātes klauzulas tām par labu. Tās apgalvo – un pret to šajā jautājumā neiebilst Komisija –, ka *IPE* faktiski visu laiku ir pārdevusi tikai to ražoto attiecīgo izstrādājumu.
- 161 Tā kā Savienības iestādēm ir jābalstās uz attiecīgo sabiedrību ekonomisko attiecību realitāti (skat. šā sprieduma 83. un 134. punktu), šādas ekskluzivitātes klauzulas neesamība tādējādi nevar būt elements, kas var pamatot apstrīdētās korekcijas tiesiskumu.
- 162 Runājot par attiecīgo līgumu saturu (skat. šā sprieduma 125. un 154. punktu), sākumā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tas, ka sabiedrības ir noslēgušas rakstveida līgumus, ir uzskatāms par atbilstošu elementu, lai noteiktu, vai šīs sabiedrības veido vai neveido vienu ekonomisku vienību. Proti, šādu līgumu esamība pierāda, ka attiecības starp attiecīgajām sabiedrībām ir organizētas, pamatojoties uz parastiem komerciāliem nosacījumiem (spriedums, 2015. gada 25. jūnijs, *PT Musim Mas/Padome*, T-26/12, nav publicēts, EU:T:2015:437, 60. punkts).
- 163 Izskatāmajā lietā attiecīgo līgumu saturs, kā to apraksta Komisija 2019. gada 2. augusta vēstulē un kas izriet no dokumentiem, kurus tā iesniegusi, atbildot uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem (skat. šā sprieduma 28. punktu), ir pierādījums, kas pamato tās lēmumu piemērot apstrīdēto korekciju. Proti, noteikuma par šķirētīesu iekļaušanu, lai atrisinātu līgumiskos strīdus starp abām līgumslēdzējām sabiedrībām, un solidaritātes neesamība starp šīm pašām sabiedrībām, kas nozīmē ne tikai divu atšķirīgu juridisku personu, bet arī divu ekonomisku vienību ar atšķirīgām interesēm esamību, nav savienojamas ar vienas ekonomiskas vienības esamību un ar vienas no šīm sabiedrībām kā iekšējās pārdošanas nodaļas kvalifikāciju (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 25. jūnijs, *PT Musim Mas/Padome*, T-26/12, nav publicēts, EU:T:2015:437, 62. un 63. punkts).

- 164 Runājot par *IPE* un *IPCT* veikto darbību identiskumu attiecībā uz Savienībā reģistrētajiem klientiem (skat. šā sprieduma 152. punktu), ir jānorāda, ka prasītājas nav sniegušas pierādījumus, kas atspēkotu Komisijas konstatējumus par *IPCT* lomu, proti, ka tā pārdeva attiecīgo ražojumu Savienībā daļēji tiem pašiem pircējiem, kuri to iegādājās no *IPE*. Proti, prasītājas tikai apgalvoja, ka *IPCT* tika nodibināta, lai – galvenokārt Vācijā – atvieglotu vilcienu riteņu tirdzniecību, kas neietilpst attiecīgā ražojuma definīcijā. Turklāt savos apsvērumos par 2019. gada VID prasītājas atzina, ka *IPCT* “dažās dalībvalstīs pārdod ierobežotu attiecīgā ražojuma daudzumu”.
- 165 Taču Komisija var pamatoti apgalvot, ka vienai ekonomiskai vienībai principā ir tikai viena iekšēja pārdošanas nodaļa, tādējādi tādu pārdošanas funkciju identiskums, kaut arī tas ir daļējs, kuras Savienībā pilda *IPE* un *IPCT*, ir pierādījums tam, ka *IPE* nav uzskatāma par šādu nodaļu.
- 166 Visbeidzot ir jānorāda, ka *IPU* kā saskarnes lomu (skat. šā sprieduma 153. punktu) apstiprina Komisijas konstatējums, ka *IPCT* loma nav saderīga ar *IPE* kā iekšējas pārdošanas nodaļas kvalifikāciju. Proti, kā, tiesas sēdē norādīja Komisija, atbildot uz vienu no Vispārējās tiesas jautājumiem, apstākļi, ka *IPU* apstrādā gan *IPE*, gan *IPCT* pasūtījumus, neļauj izslēgt iespēju, ka šīs divas pēdējās minētās sabiedrības konkurē Savienības tirgū attiecībā uz to pašu izstrādājumu pārdošanu. Taču prasītājas nenorāda iemeslus, kuru dēļ grupa *Interpipe* ir organizēta tādējādi, ka sabiedrība, kurai būtu jārikojas kā iekšējai pārdošanas nodaļai, konkurē ar citu tās pašas grupas sabiedrību.
- 167 No tā izriet – tā kā *IPE* statūtos nav ekskluzivitātes klauzulas par labu prasītājam, elementi, kurus ņēma vērā Komisija, ir saskaņotas norādes, kas izslēdz iespēju atzīt *IPE* par iekšēju pārdošanas nodaļu (skat. šā sprieduma 137. punktu).
- 168 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka, piemērojot apstrīdēto korekciju, Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tāpēc šā sprieduma 34. punktā minētais otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kas balstīts uz pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija izmantoja citu normālās vērtības un eksporta cenas aprēķināšanas metodi

- 169 Prasītājas apgalvo, ka saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu, veicot izmeklēšanas saistībā ar pārskatīšanām atbilstoši minētās regulas 11. panta 2. un 3. punktam, Komisijai parasti ir jāizmanto tā pati metode, it īpaši nosakot normālo vērtību un eksporta cenu, ko tā ir izmantojusi izmeklēšanā, kuras rezultātā tika noteikti pasākumi, uz ko attiecas pārskatīšana. Šo metodi drīkstot mainīt tikai tad, ja ir mainījušies apstākļi. Savukārt Komisija nevarot izmantot jaunu metodi tikai tāpēc vien, ka tā uzskata to par piemērotāku salīdzinājumā ar veco metodi, ar nosacījumu, ka šī pēdējā minētā ir saderīga ar pamatregulu. Izskatāmajā lietā atsauces metode esot metode, kura tika izmantota galīgās pārskatīšanas laikā par periodu, kas beidzās 2018. gadā. Turklāt prasītājas apgalvo, ka Komisija, cenšoties balstīties uz savu sākotnējo izmeklēšanu, noliedz pašas pausto argumentu, saskaņā ar kuru iepriekšējās izmeklēšanas nav atskaites punkts.
- 170 Prasītājas atgādina, ka Komisija pēc viņu apsvērumu uzklaušīšanas (skat. šā sprieduma 13., 15. un 17. punktu) apstrīdētos PAV izdevumus neesot ņēmusi vērā, nedz veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, nedz veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, un ka, lai arī *IPCT* tika nodibināta pirms šīs pēdējās pārskatīšanas, eksporta cena tika aprēķināta tās veikšanas laikā, nepiemērojot *IPE* noteiktajam cenām apstrīdēto korekciju.

- 171 Tādējādi šajā pamatā prasītājas apgalvo, ka Komisija ir divkārti pārkāpusi pamatregulas 11. panta 9. punktu, jo, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, tā aprēķināja, pirmkārt, normālo vērtību (pirmā daļa) un, otrkārt, eksporta cenu (otrā daļa), izmantojot atšķirīgu metodi no tās, kuru tā bija piemērojusi agrāk. Tās precizē, ka izmaiņas, kuras Komisija ieviesa savos aprēķinos, esot “metode” iepriekš minētās tiesību normas izpratnē, nevis “pieeja”, kas ir Komisijas lietotais jēdziens Vispārējā tiesā un kas tomēr neatbilstot nevienam no pamatregulā minētajiem jēdzieniem.
- 172 Pirms tiks izskatītas šī pamata abas daļas, ir jāatgādina pamatregulas 11. panta 9. punkta noteikumi, kā arī judikatūrā noteiktie principi.
- 173 Saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu visās pārskatīšanas izmeklēšanās šī panta izpratnē Komisija, ja vien apstākļi nav mainījušies, izmanto tās pašas metodes, kas tika izmantotas izmeklēšanā, kuras rezultātā ieviests maksājums, attiecīgi ņemot vērā tostarp šīs regulas 2. pantu.
- 174 Pirmkārt, ir jānorāda, ka izņēmums, kas ļauj iestādēm piemērot citu metodi nekā sākotnējā izmeklēšanā izmantotā, ja ir mainījušies apstākļi, katrā ziņā ir jāinterpretē šauri, jo atkāpe vai izņēmums no vispārēja noteikuma ir jāinterpretē šauri (spriedums, 2020. gada 3. decembris, *Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo* u.c., C-461/18 P, EU:C:2020:979, 143. punkts). Pierādīšanas pienākums ir iestādēm, kurām, lai tās pārskatīšanas procesā varētu piemērot atšķirīgu metodi no tās, kas piemērota sākotnējā izmeklēšanā, ir jāpierāda, ka apstākļi ir mainījušies (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials /Padome*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18. punkts).
- 175 Prasība šauri interpretēt pamatregulas 11. panta 9. punktā pieļauto iespēju piemērot citu metodi nevar ļaut iestādēm turpināt piemērot metodi, kas nav saderīga ar tās 2. panta noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials /Padome*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19. punkts; 2014. gada 18. septembris, *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 43. punkts, un 2020. gada 3. decembris, *Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo* u.c., C-461/18 P, EU:C:2020:979, 144. punkts).
- 176 Savukārt, lai pamatotu metodes maiņu, nepietiek ar to vien, ka jaunā metode ir atbilstošāka nekā vecā, ar nosacījumu, ka iepriekš izmantotā metode atbilst pamatregulas 2. pantam (skat. spriedumu, 2015. gada 17. marts, *RFA International/Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 91. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 177 Otrkārt, minētās regulas 11. panta 9. punkta noteikumos ietvertā apstākļu maiņa attiecas uz piemērojamiem parametriem atbilstoši tās pašas regulas 2. panta noteikumiem, ievērojot metodi, kas tikusi izmantota izmeklēšanā, kuras rezultātā tika piemērots maksājums, lai aprēķinātu dempinga starpību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 28. aprīlis, *CHEMK* un *KF/Padome*, T-169/12, EU:T:2015:231, 90. punkts).
- 178 Treškārt, tās pašas metodes izmantošana nenozīmē, ka ir jāizmanto tie paši dati, kas savākti iepriekšējā izmeklēšanā, ne arī tie paši faktiskie vai kvantitatīvie secinājumi, kas iegūti no minētajiem datiem (spriedums, 2013. gada 7. februāris, *Acron/Padome*, T-118/10, nav publicēts, EU:T:2013:67, 115. punkts).
- 179 Šī pamata abas daļas ir jāizskata secīgi, ņemot vērā šos principus.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka Komisija izmantoja citu normālās vērtības aprēķināšanas metodi

- 180 Trešā pamata pirmās daļas pamatojumam prasītājas norāda, ka nedz apstrīdētajā regulā, nedz 2019. gada 2. augusta vēstulē Komisija neesot konstatējusi, ka kopš izmeklēšanas saistībā ar galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, būtu notikušas kaut mazākās apstākļu izmaiņas, kas pamatotu citas metodes piemērošanu, lai noteiktu, vai to pārdošanas darījumi ir tikuši veikti parastās tirdzniecības operācijās, un lai noteiktu salikto normālo vērtību. Papildus prasītājas norāda, ka minētajā vēstulē Komisija atzina, ka tā bija piemērojusi citu metodi, jo, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, apstrīdētie PAV izdevumi netika ņemti vērā kļūdas dēļ, un paziņoja, ka tagad piemērotā metode atbilst pamatregulas 2. panta 4. un 6. punktam un ka minētā kļūda neradīja tiesisko paļāvību, uz kuru prasītājas var atsaukties. Taču, pēc prasītāju domām, šie Komisijas īsie paskaidrojumi neļaujot uzskatīt, ka tā bija pierādījusi apstākļu izmaiņu esamību saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu, kas esot jāinterpretē šauri.
- 181 Komisija arī neesot pierādījusi, ka apstrīdēto PAV izdevumu izslēgšana ir pretrunā pamatregulas 2. pantam. Proti, Komisijas apgalvojums par jaunās metodes atbilstību minētajam pantam neizskaidrojot to, ka metode, kura tika izmantota, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, esot bijusi nepareiza. Prasītājas uzsver, ka apgalvotā kļūda, kuru Komisija esot pieļāvusi, sākot no starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2012. gadā, ja tāda patiešām tika pieļauta, bija jālabo, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā. Taču tās ietvaros Komisija esot īpaši un sīki izvērtējusi apstrīdētos PAV izdevumus un beigu beigās pieņēmusi prasītāju nostāju par šiem izdevumiem.
- 182 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.
- 183 Jānorāda, ka lēmums ņemt vērā vai noraidīt apstrīdētos PAV izdevumus, lai noteiktu normālo vērtību, nav faktiskais elements, kuru Komisija varētu atjaunināt, balstoties uz prasītāju sniegto jauno informāciju, bet izriet no interpretācijas, kādu tā nolēmusi sniegt attiecīgajiem pamatregulas 2. panta, it īpaši tās 3., 4. un 6. punkta, noteikumiem. Tādējādi šo izdevumu iekļaušana, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, pēc to izslēgšanas no starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un galīgās pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2018. gadā, nozīmējot metodes maiņu pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē.
- 184 Tomēr, kā izriet no pirmā pamata analīzes, saskaņā ar pamatregulu, interpretējot to pastāvīgās judikatūras gaismā, ir jāveic PTA pārbaude un jānosaka normālā vērtība minētās regulas 2. panta 3. punkta izpratnē, pamatojoties uz visiem prasītāju PAV – tiešajiem un netiešajiem – izdevumiem, kas radušies, veicot pārdošanas darījumus Ukrainas tirgū. Kā tiesas sēdē atzina Komisija, metode, kuru tā piemēroja, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, neatbilda pamatregulas 2. pantam, jo tajā netika ņemti vērā apstrīdētie PAV izdevumi.
- 185 No tā izriet, ka saskaņā ar šā sprieduma 175. punktā atgādināto judikatūru metodes maiņa, ko veica Komisija, nav pretrunā pamatregulas 11. panta 9. punktam.

- 186 Šajā daļā prasītājas atsaucas uz arī iebildumu par tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ciktāl, lūdzot Komisijai veikt (skat. šā sprieduma 12. punktu) starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, pēc kuras tika pieņemta apstrīdētā regula, tās bija cerējušas, ka dempinga starpība tiks aprēķināta, piemērojot metodi, kuru Komisija bija izmantojusi kopš starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2012. gadā.
- 187 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ikvienai privātpersonai ir tiesības atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu, ja tā atrodas situācijā, kurā Savienības administrācija, sniedzot tai konkrētus solījumus, ir devusi pamatotas cerības. Sniegtajam solījumiem ir jāatbilst piemērojamajām normām (spriedums, 2011. gada 24. marts, *ISD Polska* u.c./Komisija, C-369/09 P, EU:C:2011:175, 123. punkts; skat. arī spriedumu, 2010. gada 17. decembris, *EWRIA* u.c./Komisija, T-369/08, EU:T:2010:549, 139. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 188 Izskatāmajā lietā, pat pieņemot, ka prasītājas bija saņēmušas no Komisijas pietiekami konkrētus solījumus izslēgt PAV izdevumus, šīs garantijas bija pretrunā pamatregulas 2. pantam, kā tas izriet no pirmā pamata vērtējuma.
- 189 Katrā ziņā no lietas materiāliem neizriet, ka šādi solījumi tika sniegti saistībā ar starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā. Attiecībā uz solījumiem, kuri izrietot no sarakstes starp Komisiju un prasītājām, par apstrīdētajiem PAV izdevumiem, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, ir jānorāda, ka tie tika sniegti, sākot no 2018. gada 13. jūlija (skat. šā sprieduma 13. punktu). Taču līdz minētajam datumam prasītājas jau bija lūgušas veikt starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, un tas izraisīja apstrīdētās regulas pieņemšanu, kā tas izriet no 2018. gada 7. maijā publicētā paziņojuma par šo pēdējo minēto pārskatīšanu (skat. šā sprieduma 12. punktu). Tādējādi prasītājas nevar atsaukties uz tiesisko palāvību, kura izrietot no iepriekšējās sarakstes saistībā ar galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā.
- 190 Tādējādi prasītāju iebildums, kas balstīts uz tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ir nepamatots.
- 191 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas attiecas uz Komisijas veikto eksporta cenas aprēķina metodes maiņu

- 192 Šī pamata otrajā daļā prasītājas apgalvo, ka *IPCT* nodibināšana 2014. gadā nenozīmē apstākļu maiņu situācijā, kura pastāvēja galīgās pārskatīšanas laikā par periodu, kas beidzās 2018. gadā, un kura varētu pamatot apstrīdētās korekcijas izdarīšanu. Tādējādi Komisijai bija jāpiemēro tā pati metode kā minētās pārskatīšanas laikā, ja vien tā nepierādītu, ka tā bija pretrunā pamatregulas 2. pantam. Prasītājas apstrīd argumentu, ko Komisija bija izvirzījusi 2019. gada 2. augusta vēstulē, saskaņā ar kuru, ņemot termiņa beigu pārskatīšanas un starpposma pārskatīšanas atšķirīgos mērķus, tā esot sīki izvērtējusi starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā, nevis galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā. Tās iebilst arī pret Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru būtiskais jautājums, lai piemērotu pamatregulas 11. panta 9. punktu, ir tas, vai apstākļi kopš iepriekšējās starpposma pārskatīšanas ir mainījušies. Procesuālie noteikumi, izņemot tos, kas attiecas uz termiņiem, un pasākumu termiņa beigu pārskatīšanas un starpposma pārskatīšanas apjoms attiecībā uz dempinga starpības noteikšanu esot līdzīgs, pat identisks, kā tas izrietot no pamatregulas 11. panta 5. punkta.
- 193 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

- 194 Kā izriet no šā sprieduma 143.–148. punkta, pēc pirmā sprieduma *Interpipe* pasludināšanas un līdz starpposma pārskatīšanai par periodu, kas beidzās 2019. gadā, iestādes, kuras nolēma vairs nepiemērot grupai *Interpipe* korekciju, ko šajā spriedumā Vispārējā tiesa atzina par prettiesisku, neizskatīja šā sprieduma 152.–155. punktā minētos četrus elementus, uz kuru pamata Komisija pēc starpposma pārskatīšanas par periodu, kas beidzās 2019. gadā, izdarīja apstrīdēto korekciju.
- 195 Ir taisnība, ka, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, Komisija atsaucās uz *IPCT* esamību. Tomēr tā neizdarīja nekādus secinājumus no tā attiecībā uz *IPE* eksporta cenām.
- 196 No tā izriet, ka, lai pieņemtu apstrīdēto regulu, Komisija piemēroja apstrīdēto korekciju, balstoties uz faktiskajiem apstākļiem, kurus tā iepriekš nebija izvērtējusi vai nebija ņēmusi vērā to tiesiskās sekas.
- 197 Jāpiebilst, ka korekcijas piemērošanu, pamatojoties uz iepriekš nepārbaudītiem elementiem, nevar uzskatīt par metodes maiņu pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē, bet par tāda konstatējuma sekām, ka šādas korekcijas veikšanai nepieciešamie nosacījumi ir izpildīti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 16. decembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Padome*, T-423/09, EU:T:2011:764, 57. punkts).
- 198 Katrā ziņā, pieņemot, ka Komisija ir piemērojusi citu metodi pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē, ir jānorāda, pirmkārt, ka saskaņā ar judikatūru izmaiņas, kas skar grupas struktūru un tās eksporta pārdošanas darījumu organizāciju, ir apstākļu izmaiņas minētās tiesību normas izpratnē. Šī apstākļu maiņa var pamatot izmantotās metodes maiņu, jo šī maiņa ir attiecīgās grupas otrā pārdošanas kanāla parādīšanās sekas un tādējādi saistībā ar minētās grupas pārdošanas darbību organizāciju notikušās izmaiņas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 17. marts, *RFA International/Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 100. un 101. punkts).
- 199 Tiesības piemērot apstrīdēto korekciju, kas tādējādi ir Komisijai, nepārkāpjot pamatregulas 11. panta 9. punktu, neskar apstākli, ka ne visi četri elementi, uz kuriem šajā nolūkā tā ir balstījusies, ir jauni, tādējādi Komisija iepriekš varēja ņemt vērā kādu no šiem četriem elementiem, kas jau pastāvēja agrāk. Pieņemot, ka Komisija iepriekšējo pārskatīšanu laikā kļūdas dēļ nebija izskatījusi minētos elementus vai nebija paredzējusi to tiesiskās sekas, tai nebija pienākuma atkārtot šo pašu kļūdu, pieņemot apstrīdēto regulu, lai tikai nepārkāptu pamatregulas 11. panta 9. punktu. Proti, šo pantu nevar interpretēt tādējādi, ka Komisijai ir jāturpina piemērot metodi, kas nav saderīga ar minētās regulas 2. pantu (skat. šā sprieduma 175. punktu).
- 200 Otrkārt, ir jānorāda, ka *IPCT* loma ir viens no pamatelementiem, kas pamato apstrīdēto korekciju. Tā ir taisnība, ka minētā sabiedrība jau darbojās, kad tika veikta galīgā pārskatīšana par periodu, kas beidzās 2018. gadā, un ka Komisija to bija minējusi Īstenošanas regulā 2018/1469. Tomēr saskaņā ar judikatūru, atbilstoši pamatregulas 11. panta 2. punktam pārskatot antidempinga pasākumus, kuru piemērošanas termiņš tuvojas beigām, iestādēm vienīgi jākonstatē, vai šo pasākumu izbeigšana veicinātu dempinga un kaitējuma turpināšanos vai atkārtāšanos, šādā gadījumā minētos pasākumus saglabājot. Pretējā gadījumā antidempinga pasākumus atceļ. Tādēļ pasākumu, kuru piemērošanas termiņš tuvojas beigām, pārskata iznākumā nevar mainīt spēkā esošos pasākumus. Savukārt attiecībā uz starpposma pārskatīšanu saskaņā ar šīs regulas 11. panta 3. punktu Komisija tostarp var pārbaudīt, vai dempinga un kaitējuma apstākļi ir būtiski mainījušies, un tā var ne tikai atcelt vai atstāt spēkā antidempinga pasākumus, bet arī tos grozīt (spriedumi, 2010. gada 11. februāris, *Hoesch Metals and Alloys*, C-373/08, EU:C:2010:68,

76. punkts; 2014. gada 18. septembris, *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 52. punkts, un 2016. gada 18. oktobris, *Crown Equipment (Suzhou)* un *Crown Gabelstapler/Padome*, T-351/13, nav publicēts, EU:T:2016:616, 57. punkts].

- 201 Tādējādi Komisijai nevar pārnest to, ka, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, tā neizvērtēja sīkāk *IPCT* lomu un neparedzēja tādas pašas tiesiskās sekas kā tās, kuras tā paredzēja, veicot pabeigto starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2019. gadā.
- 202 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šī pamata otrā daļa un tādējādi visi iebildumi, kas izvirzīti otrajā (skat. šā sprieduma 157. un 168. punktu) un trešajā pamatā, ir jānoraida.
- 203 Tā kā pirmie trīs pirmie pamati tika noraidīti, ir jānoraida arī prasītāju iebildumi, kas minēti šā sprieduma 36. punktā, jo pamatregulas 9. panta 4. punkta otrās daļas un PTO Antidempinga nolīguma 9.3. panta pārkāpumi, uz kuriem tās atsaucas, ir balstīti tikai uz iebildumiem, kas tika noraidīti, izskatot minētos pamatus.

Par ceturto pamatu, kas balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

- 204 Prasītājas apgalvo, ka esot pārkāptas viņu tiesības uz aizstāvību, jo tikai 2019. gada 2. augusta vēstulē, kas tika nosūtīta tajā pašā dienā, kad *Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēta apstrīdētā regula, Komisija tām paziņoja jaunus argumentus par to, ka ir jāņem vērā PAV izdevumi arī saistībā ar pārdošanas darījumiem, kas veikti ar tādu saistītu pircēju kā *IPU*, un atzina, ka, veicot starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, un galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, šajā ziņā ir tikusi pieļauta kļūda, kā arī norādīja argumentus par *IPE* statūtiem un attiecīgajiem līgumiem. Uz šo argumentu pamata esot pieņemts Komisijas lēmums, pirmkārt, iekļaut apstrīdētos PAV izdevumus, nosakot normālo vērtību, un, otrkārt, neuzskatīt *IPE* par iekšējās pārdošanas nodaļu.
- 205 Prasītājas uzsver, ka, lai šis pamats tiktu pieņemts, tām neesot jāpierāda, ka gadījumā, ja tās būtu varējušas iesniegt savus apsvērumus par minētajiem argumentiem pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas, tās saturs būtu citāds. Būtu pietiekami, ja šāds pieņēmums netiktu pilnībā izslēgts, jo tās būtu varējušas labāk nodrošināt savu aizstāvību procesuāla pārkāpuma neesamības gadījumā. No pirmā un otrā pamata izrietot, ka prasītājas varēja iesniegt papildu apsvērumus, ar kuriem bija iespējams apstrīdēt tādas metodes pamatotību, kuru Komisija bija ieviesusi apstrīdētajā regulā, lai ņemtu vērā apstrīdētos PAV izdevumus un izdarītu apstrīdēto korekciju. Tādējādi nevarot pilnībā izslēgt, ka Komisija varēja pieņemt atšķirīgu lēmumu par minētajos pamatos aplūkotojām jautājumiem, ja administratīvās procedūras laikā prasītājas būtu saņēmušas informāciju, kas bija iekļauta 2019. gada 2. augusta vēstulē.
- 206 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.
- 207 Pirms tiks izskatīti prasītāju argumenti par apgalvoto tiesību uz aizstāvību pārkāpumu gan saistībā ar apstrīdētajiem PAV izdevumiem, gan saistībā ar apstrīdēto korekciju, ir jāatgādina minēto tiesību pamatprincipi.
- 208 Tiesību uz aizstāvību ievērošana ir Savienības tiesību pamatprincips, kuru neatņemama sastāvdaļa ir tiesības tikt uzklautam (skat. spriedumus, 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 28. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 12. decembris, *Crown Equipment (Suzhou)* un *Crown Gabelstapler/Padome*, T-643/11, EU:T:2014:1076, 38. punkts un tajā minētā judikatūra].

- 209 Tiesību uz aizstāvību ievērošana, kurai ir būtiska nozīme antidempinga izmeklēšanas procedūrās, ietver to, ka ieinteresētajiem uzņēmumiem administratīvajā procesā ir jādod iespēja lietderīgi paust savu viedokli par apgalvoto faktu un apstākļu pareizību un atbilstību, kā arī par pierādījumiem, kurus izmantojusi Komisija, pamatojot savus apgalvojumus par dempinga esamību un tā radīto kaitējumu (spriedumi, 1991. gada 27. jūnijs, *Al-Jubail Fertilizer*/Padome, C-49/88, EU:C:1991:276, 17. punkts; 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*, C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76. un 77. punkts, un 2014. gada 12. decembris, *Crown Equipment (Suzhou)* un *Crown Gabelstapler*/Padome, T-643/11, EU:T:2014:1076, 41. punkts).
- 210 Šo tiesību neievērošana izraisītu regulas, ar ko ir ieviests antidempinga maksājums, atcelšanu vienīgi tad, ja ir iespēja, ka šī pārkāpuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi tieši ietekmējot attiecīgā lietas dalībnieka tiesības uz aizstāvību. Tomēr attiecīgajam lietas dalībniekam nevar likt pierādīt, ka Komisijas lēmumam varētu būt citāds saturs, bet vienīgi, ka šādu iespēju nevar pilnībā izslēgt, jo attiecīgais lietas dalībnieks varētu labāk nodrošināt savu aizstāvību tad, ja nebūtu apgalvotā procesuālā pārkāpuma (spriedums, 2019. gada 10. aprīlis, *Jindal Saw* un *Jindal Saw Italia*/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, 66. un 67. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*, C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78. un 79. punkts).
- 211 Visbeidzot jāatgādina, ka tiesības tikt uzklaustā attiecas uz visiem faktiskajiem vai tiesiskajiem apstākļiem, pamatojoties uz kuriem tika pieņemts lēmums, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde ir paredzējusi pieņemt. Tādējādi šīs tiesības nenosaka, ka iestādei pirms galīgās nostājas pieņemšanas attiecībā uz kādas puses iesniegto pierādījumu vērtējumu ir pienākums piedāvāt šai pusei jaunu iespēju paust savu viedokli par minētajiem pierādījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 4. marts, *Tulliallan Burlington/EUIPO*, no C-155/18 P līdz C-158/18 P, EU:C:2020:151, 94. punkts un tajā minētā judikatūra; 2010. gada 19. maijs, *IMI u.c.*/Komisija, T-18/05, EU:T:2010:202, 109. punkts, un 2015. gada 9. marts, *Deutsche Börse*/Komisija, T-175/12, nav publicēts, EU:T:2015:148, 344. punkts).
- 212 Ņemot vērā šos principus, ir jāizvērtē prasītāju iebildumi par tiesību uz aizstāvību iespējamo pārkāpumu attiecībā, pirmkārt, uz PAV izdevumiem un, otrkārt, uz apstrīdēto korekciju.

Par iebildumiem attiecībā uz apstrīdētajiem PAV izdevumiem

- 213 Pēc prasītāju domām, Komisija 2019. gada VID norādīja, ka, nosakot normālo vērtību, tā bija paredzējusi ņemt vērā apstrīdētos PAV izdevumus. Tās apgalvo, ka savos apsvērumos par 2019. gada VID tās apstrīdēja Komisijas pieeju, norādot, ka, šādi rīkojoties, tā esot pārņēmusi apgalvojumu, kuru tā bija paudusi saistībā ar galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, un no kuras, pieņemot Īstenošanas regulu 2018/1469, tā bija atteikusies pēc izvirzīto iebildumu izskatīšanas.
- 214 Taisnība, ka 2019. gada 2. augusta vēstules 3.–6. punktā Komisija precizēja, pirmkārt, ka prasītājas, atbildot uz Komisijas nosūtītās anketas jautājumiem, norādīja uz tādu izdevumu esamību, kas attiecas uz pārdošanas darījumiem starp saistītām sabiedrībām grupas *Interpipe* iekšienē, otrkārt, ka pārdošanas darījumi starp šīm sabiedrībām ietvēra PAV izdevumus, treškārt, ka metodei, kas tika izmantota 2. panta piemērošanai, bija jāatspoguļo visi attiecīgā uzņēmuma izdevumi un, ceturtkārt, ka, veicot galīgo pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2018. gadā, un starpposma pārskatīšanu par periodu, kas beidzās 2012. gadā, apstrīdētie PAV izdevumi kļūdas dēļ tika izslēgti, lai gan sākotnējā izmeklēšanā tie esot ņemti vērā.

- 215 Tomēr šajos Komisijas apsvērumos, kurus prasītājas saņēma pēc apstrīdētās regulas pieņemšanas, nav tādu faktisko vai tiesisko apstākļu, par kuriem tās nebūtu zinājušas un par kuriem tās nebūtu varējušas paust savu viedokli. Uz to pamata ir pieņemta Komisijas galīgā nostāja jautājumā par apstrīdētajiem PAV izdevumiem, tādējādi saskaņā ar šā sprieduma 211. punktā atgādināto judikatūru tiesību uz aizstāvību pārkāpumu šajā ziņā nevar konstatēt.
- 216 Turklāt, tā kā prasītājas apgalvo, ka papildu argumenti, kurus tās būtu varējušas minēt Komisijā, ja 2019. gada 2. augusta vēstulē iekļautos elementus tās būtu saņēmušas agrāk, ir tādi paši, kurus tās ir izvirzījušas Vispārējā tiesā (skat. šā sprieduma 205. punktu), ir jānorāda, ka visi šie argumenti tika noraidīti, izskatot šīs prasības pamatus. Tādējādi nav pierādīts, ka tad, ja prasītājas būtu izvirzījušas šos argumentus administratīvās procedūras laikā, tai varētu būt cits iznākums (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 30. aprīlis, *Tisza Erőmű/Komisija*, T-468/08, nav publicēts, EU:T:2014:235, 217. punkts).
- 217 Tādēļ šie iebildumi ir jānoraida.

Par iebildumiem saistībā ar apstrīdēto korekciju

- 218 Jāatgādina, ka 2019. gada 2. augusta vēstulē, kas tika nosūtīta tajā pašā datumā, kad apstrīdētā regula tika publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*, Komisija tajā minēto pamatojumu papildināja ar elementiem, kurus šajā regulā tā nevarēja norādīt to konfidencialā rakstura dēļ. Minētajā vēstulē Komisija atbildēja uz prasītāju iebildumiem, kurus tās bija izvirzījušas savos apsvērumos par 2019. gada VID un uz kuriem tā nebija sniegusi atbildi 2019. gada 27. jūnija papildu informācijas dokumentā (skat. šā sprieduma 22. punktu).
- 219 2019. gada 2. augusta vēstulē aprakstītie četri elementi, uz kuriem Komisija balstījās, lai piemērotu apstrīdēto korekciju (skat. šā sprieduma 151.–155. punktu), bija izklāstīti prasītājam 2019. gada VID 34.–42. punktā. Savos apsvērumos par 2019. gada VID prasītājas uzskaitīja šos četrus elementus un izklāstīja savu nostāju par katru no tiem.
- 220 Prasītājas tomēr apgalvo, ka 2019. gada 2. augusta vēstulē ir iekļauti papildu pamatojumi, kas nebija minēti 2019. gada VID. Tādējādi Komisija tajā pirmo reizi norādīja, ka attiecīgajos līgumos bija paredzēta riska pārņemšana no *IPU* uz *IPE* vai *IPCT* un ka *IPE* statūtos nebija norādīts, ka tā rīkojās pēc *IPU* norādījumiem, bet bija paredzēts, ka *IPE* varēja veikt jebkādu finanšu, fiduciāru vai tirdzniecības darījumu attiecībā uz tās objektu.
- 221 Taču ir jākonstatē, ka šie apgalvotie papildu pamatojumi ir vienkārši 2019. gada VID minēto elementu precizējumi, kurus Komisija sniedza pēc tam, kad bija saņēmusi prasītāju apsvērumus par šo vēstuli. Šie precizējumi, kas attiecas uz *IPE* statūtu un attiecīgo līgumu saturu, kuru acīmredzami zināja prasītājas, nesatur nekādus jaunus faktiskus un tiesiskos apstākļus, bet attiecas uz jautājumiem, par kuriem prasītājas bija paudušas savus apsvērumus.
- 222 Tādējādi ir jāsecina, ka Komisija 2019. gada 2. augusta vēstulē tikai izklāstīja savu galīgo nostāju par apstrīdēto korekciju, kas tika izdarīta, pamatojoties uz elementiem, par kuriem prasītājam bija iespēja paust savu viedokli. Šajos apstākļos saskaņā ar judikatūru, kas atgādināta šā sprieduma 211. punktā, tiesību uz aizstāvību pārkāpumu nevar konstatēt.
- 223 Turklāt šā sprieduma 216. punktā izklāstītie apsvērumi ir piemērojami arī šiem prasītāju iebildumiem.

- 224 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtais pamats un attiecīgi prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 225 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospiež:

1) Prasību noraidīt.

2) Piespriest *Interpipe Niko Tube LLC* un *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 14. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	2
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	6
Juridiskais pamatojums	6
Par pirmo pamatu, kas balstīts uz to, ka normālās vērtības aprēķinā esot prettiesiski iekļauti PAV izdevumi, kas radušies saistībā ar prasītāju pārdošanas darījumiem ar IPU	7
Par apstrīdētās regulas tiesību normām attiecībā uz normālo vērtību	10
Par pamatregulas 2. panta 3., 4. un 6. punkta piemērošanas jomu	11
Par vienas ekonomiskas vienības jēdzienu un tā ietekmi	13
Par iebildumiem, kas balstīti uz PTO Strīdu izšķiršanas iestādes lēmumiem	15
Par apstrīdēto PAV izdevumu teorētisko raksturu	16
Par Komisijas prakses neievērošanu	18
Par otro pamatu, kas balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot eksporta cenai summu, kura atbilst PAV izdevumiem un aģenta, kas strādā, pamatojoties uz komisijas maksu, peļņai	18
Par grupai “Interpipe” saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu un iepriekšējām regulām noteiktās korekcijas piemērošanas vēsturi	21
– Par grupai “Interpipe” saskaņā ar Regulu Nr. 954/2006 piemēroto korekciju un pasākumiem, kas veikti pēc tās prettiesiskuma konstatēšanas pirmajā spriedumā “Interpipe”	21
– Par apstrīdētās korekcijas piemērošanu	23
Par to, ka prasītājas apstrīd elementus, uz kuriem balstīta apstrīdētā korekcija	23
Par trešo pamatu, kas balstīts uz pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija izmantoja citu normālās vērtības un eksporta cenas aprēķināšanas metodi	25
Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka Komisija izmantoja citu normālās vērtības aprēķināšanas metodi	27
Par otro daļu, kas attiecas uz Komisijas veikto eksporta cenas aprēķina metodes maiņu	28
Par ceturto pamatu, kas balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu	30
Par iebildumiem attiecībā uz apstrīdētajiem PAV izdevumiem	31
Par iebildumiem saistībā ar apstrīdēto korekciju	32
ECLI:EU:T:2021:457	35

Par tiesāšanās izdevumiem 33